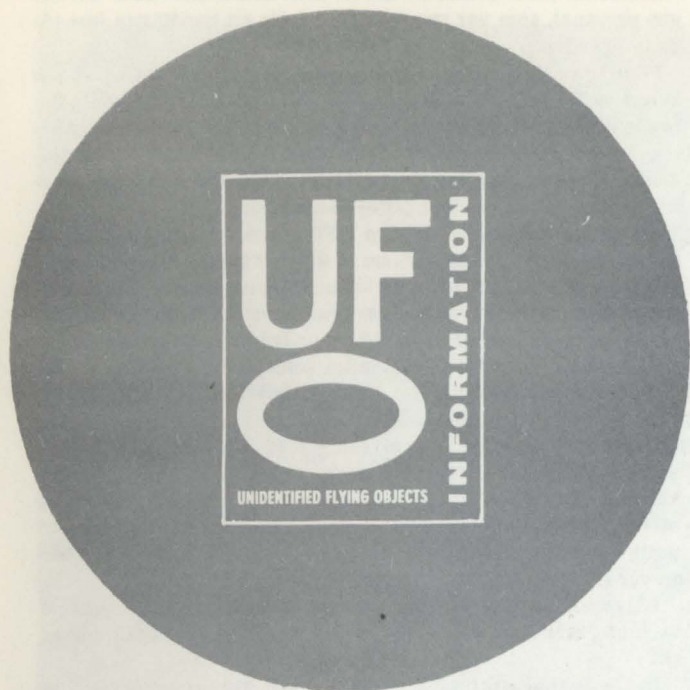

NUMMER **5** 1975

Ur innehållet

NYA DRIVMETODER
FÖR FRAMTIDENS RYMDFART

GÅTFULLT NEDSLÄPP FRÅN UFOs
SMÄLTER BORT VID BERÖRING

MÄRKLIGA RADIOSÄNDNINGAR
FRÅN OKÄNDA VÄRLDAR

Ett högt beläget torn på en ödslig bergsida i Colorado, USA blev – oavsiktligt – människans första öra mot rymden. Se sid. 18!

RYMDFARKOST BÄTTRE BEGREPP ÄN UFO OCH FLYGANDE TEFAT!

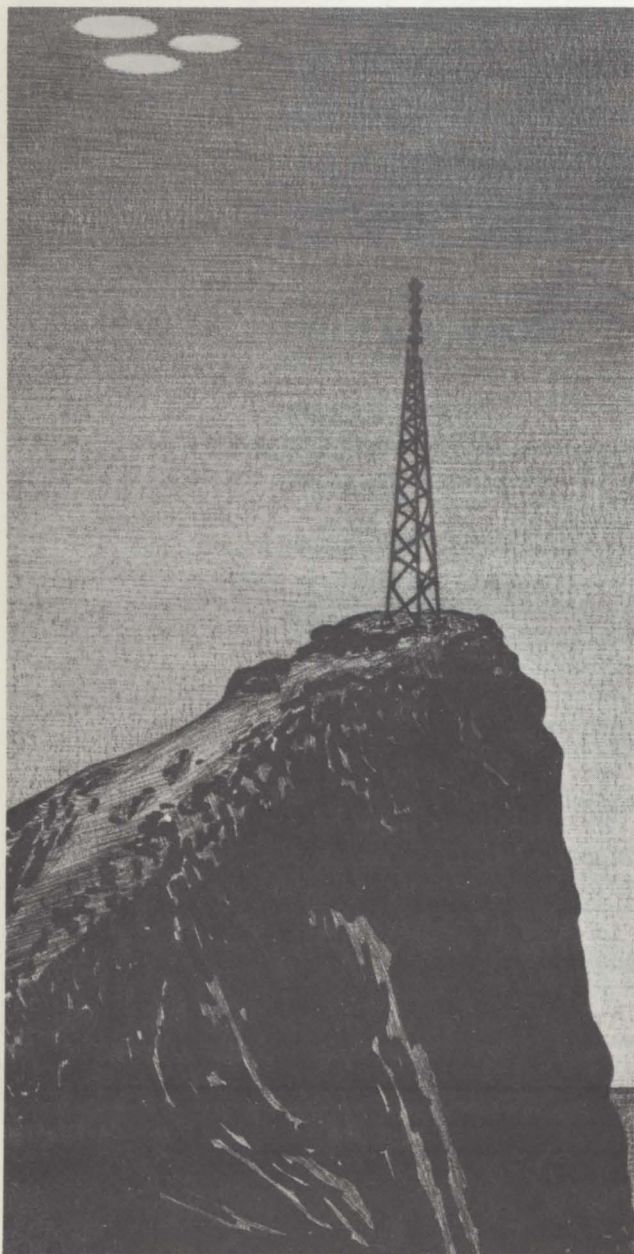
På 1920–30-talen var "spökflygarna" en aktualitet för oss här uppe i Norden. Men som så mycket annat föll händelserna mer eller mindre i glömska för att sedan åter aktualiseras men under annan benämning och i en annan del av världen, nämligen USA, där de "flygande tefaten" väckte undran och sensation.

Sedan den tiden talar man ofta kanske på skämt om just "flygande tefat" och "små gröna män från Mars". Så här i efterhand kan man väl konstatera, att dessa benämningar på intet sätt gagnat ufologin. Om Arnold, som myntade uttrycket "flygande tefat", i stället sagt *rymdfarkoster* hade med all säkerhet mycket av det löjets skimmer, som nu vilar över begreppet "flygande tefat" kunnat undvikas.

En annan beteckning är UFO (unidentified flying object) eller på svenska "oidentifierade flygande föremål", vilket åtminstone skenbart är mer korrekt. Men även härvidlag kan invändningar göras. UFO kan väl vara riktigt begreppsmässigt sett, om man utgår från att man ingenting vet och ingenting känner till om vad som finns eller försiggår i lufterummet.

UFO-begreppet är en militär uppfinning: det är förstaeligt att man var tvungen att skaffa sig en beteckning för okända företeelser i rymden, i synnerhet som radarapparaturen snart blev så utvecklade att den inte enbart registrerade flygmaskiner utan också fåglar, molnformationer, elektriska förtätningar och mycket annat. Man var då tvungen att utvärdera de företeelser som närmast intresserade och klassa dessa. Andra hade man varken tid eller intresse för. De betecknades som UFO. Fenomen av det slaget underkastades inget närmare studium utan ansågs kunna representera praktiskt taget vad som helst.

Vi måste ha i minnet att radar bl a avsåg att varna landet för attacker från främmande makt. Det var av den anledningen ytterst viktigt att information om iakttagelser på radar snabbt — sekunds snabbt! — meddelades och spreds inom försvarsorganisationen, så att det egna försvaret kunde vidta motåtgärder. Några utvärderingar av de radarekon, som hamnade i kategorin

UFO-INFORMATION

NUMMER 5 1975 • ÅRGÅNG 7

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-fenomenen
Organ för riksorganisationen
UFO-Sverige
Utkommer med 6 nr/år

Redaktionens adress:

Lagmansberga Brunnsgård, 596 00 Skänninge

I REDAKTIONEN

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer.
Översättningar, textbearbetning, redigering.
Tel 0340/532 57

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.
Tel 013/17 22 68

Övriga medarbetare:

Lars Nilsson, Florent Sickenga,
Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sundberg.

LAY-OUT

Olow Petersson

ANSVARIG UTGIVARE

Carl-Axel Jonzon. Tel 0142/440 30

UFO-INFORMATION

Trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisatio-
nen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

PRENUMERATION OCH MEDLEMSSKAP

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonzon. 42 kronor helår.

- ☐ UFO-Information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning mm — sker ideellt och oavlönat.
- ☐ För artiklarna svarar författarna.
- ☐ UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-INTRESSERADE.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: "Olle Öhman, Box 75, 430 30 Frillesås" eller "UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3"

"okända föremål", förekom därför inte. Inte heller fanns det någon personal, som var specialutbildad för att handlägga just sådana ärenden.

I dag är radarsystemen så förfinade, att man mycket väl skulle kunna skilja mellan olika fenomen, men huvudvikten är fortfarande lagd på att skydda mot främmande flyg, robotar och raket. Andra radariakttagelser faller fortfarande under beteckningen UFO och några allvarligare försök att spalta upp dessa fenomen görs av olika anledningar ej på ansvarigt håll.

Att det bland radarekon, typ UFO, finns rymdfarkoster från fjärran regioner ute i universum är mycket sannolikt. Det kan till och med vara så, att dessa farkosters besättningar — rymdpiloterna, ufonauterna — vet hur våra radarsystem fungerar och rätar sitt uppträdande därefter för att undgå upptäckt, vilket knappast behöver vara ett alltför svårt konststykke.

Ur flera synpunkter är det alltså önskvärt att vi börjar utvärdera informationer, som hamnar i "UFO-säcken". Även vi som arbetar med att sprida upplysning i ämnet bör glömma begrepp som "tefat", "spökflygare", "UFO" och andra mindre adekvata beteckningar. Rymdskepp och rymdpiloter synes vara mer korrekta och väl ägnade att bland allmänheten skapa en mer positiv syn på dessa svårförståeliga fenomen. Fenomen som torde vara högst reella!

Låt oss också hålla i minnet att man inte nödvändigtvis behöver vara vit, brun, gul eller svart för att ha rätten att kallas människa!

Det finns skäl att sluta skratta åt "gröna gubbar". Förvisso behöver det inte vara något fel i att vara grön och liten! Den som hellre avfärdar ovanliga eller till en början svårförståeliga företeelser med ett hänskratt dömer sig själv. Ytterligare kommentarer på den punkten torde vara överflödiga!

Jonzon

INFORMATIONSAFTNAR

Ändringar och tillägg till föregående nummers sistasida:

SALA: Torsdagen 4 december i Stadsbiblioteket.

KOSMISKA FANTASIER Nr. 1

(Cosmic Fantasy Nr. 1)

AVSLAPPNINGS OCH MEDITATIONSMUSIK

(Music for relaxation and meditation)

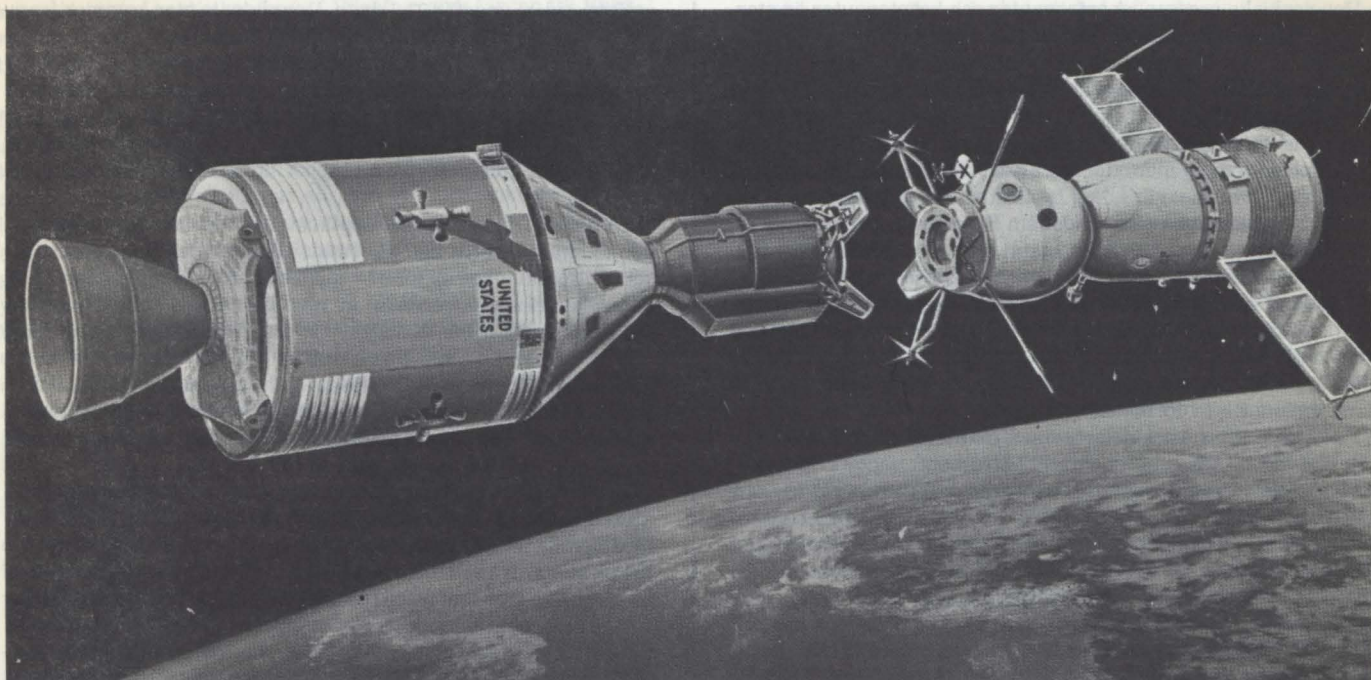
KOMPOSITÖR OCH PIANOSPEL: JAN SANDELL, SWEDEN

(Composer and piano soloist:)

Härmed beställes st. LP skivor
(I will order st. LP skivor
Pris per st. 25:— svenska kr.
Price per st. 25:— swedish kr.
FRAKTFRITT VID ORDER AV 3 st.
Free freight order of 3 st.
Sändes per postförskott.
Delivery cash on delivery.

KOSMOS

Box 9315, 541 03 Skövde 3
SWEDEN

RESULTATEN AV MÅNFÄRDERNA GER VETENSKAPEN OERHÖRT MATERIAL

av Arvid Chramer

Denna artikel utgör, trots att åtskillig tid förflutit, en fortsättning på en serie i UFO-Information som började i nr 8, 1972 och som fick titeln "rymdens erövring". Förutom nr 8, refereras till de efterföljande artiklarna i UFO-Inf. med numren 1, 2, 5, 1973. Med detta sista nummer var artiklarna om de dyrbara månresorna avslutade. Efter så oerhört många skiftande uppfattningar och undran om vad dessa månfärders resultat har gett oss, kan det säkerligen vara av allmänt intresse att behandla detta spörsmål.

Rent tekniskt har man vunnit en avancerad datateknik. Överingenjör Johan Martin-Löf vid Svenska rymdbolaget ger en allmän översikt om detta i Svenska Dagbladet dat. 14 juli 1974 där det heter:

— Rymdtekniken har bl a gett oss lätta, starka metallegeringar och en avancerad datateknik.

— Ljushastigheten (30 cm på en miljarddels sekund) begränsar datamaskinens snabbhet. När det rör sig om flera miljoner räkneoperationer kan man vinna tid genom att bygga små kompakta datamaskiner.

Johan Martin-Löf påpekar dock, att det fanns mycket prestige med i spelet när president John F. Kennedy 1961 deklarerade, att USA skulle ha en människa på månen före 60-talets slut.

— Det var ett mål som alla människor kunde förstå och förslaget kom psykologiskt lämpligt när det gällde att få fram pengar till projektet. Ett par månader tidigare hade Sovjetunionen skickat upp den första människan, Jurij Gagarin, i rymden.

Den amerikanska rymdstyrelsen NASA har en effektiv informationsverksamhet och man glömmer lätt att Sovjetunionen var först när det gällde att passera en rad milstolpar i rymden.

Sovjetunionen skickade upp den första satelliten — Sputnik — den 4 oktober 1957. Hunden Lajka var den första levande varelsen

i rymden och färdades med Sputnik 2 i november samma år. Efter Gagarins rymdfärd var Sovjetunionen först med att låta en sond kraschlanda på månen och låta en annan sond fotografera månens baksida.

Men det är Apollo-programmet och de första människorna på månen som vi minns. Sovjetunionen har nöjt sig med att låta en maskin hämta hem grus och ett par månbyglar köra runt och fotografera med motiveringen att det blir maskiner och inte människor som inom överskådlig tid skall inspektera andra planeter.

Högt pris för månfärderna

Vad har vi då lärt oss om månen av tolv ögonvittnen och drygt 500 kg mångrus?

Vetenskapsmännen hoppades på att månfärderna skulle ge en förklaring till solsystemets uppkomst. Någon säker förklaring finns inte än, men en del gamla teorier har kunnat slopas.

Mångrusets kemiska sammansättning skiljer sig så mycket från jordskorpans innehåll, att månen inte kan vara en bit av jorden som lossnat.

Kratrarna på månen är inga vulkankratrar utan hål efter meteoriter och andra projektiler som kolliderat med månen. Månens magnetfält är starkare än vad forskarna tidigare trott och varierar dessutom kraftigt.

Detta är bara några detaljer ur resultatlistan. Månfärderna och de andra bemannade rymdresorna har också lärt oss en del om hur människan fungerar i tyngdlöst tillstånd. Vi blir längre och smalare. Ryggkotorna dras isär, och det behövs motionscyklar ombord på rymdskeppet för att musklerna skall hållas i gång. Detta märktes inte minst när den sista amerikanska trion kom tillbaka efter 84 dygn på rymdlaboratoriet Skylab i vintras.

Den psykiska pressen på astronauter och kosmonauter är stor. Inte minst när de kommer tillbaka till jorden och visas upp för världen.

Andre mannen på månen, Edwin Aldrin, har i en bok berättat om hur han blev psykiskt sjuk av den press han blev utsatt för vid hemkomsten. När NASA inför jubileet berättar om de amerikanska astronauterna genom tiderna är det om Edwin Aldrin som vi inte får veta vad han gör i dag. De flesta är kvar inom NASA. En har blivit predikant i Colorado.

Rymdprogrammen har även kostat sex människoliv. Tre sovjetiska kosmonauter dog på väg tillbaka till jorden. Tre amerikanska dog vid en explosion på startplattan i ett försök inför den första månfärden. De senares namn finns på en minnesplakett på månen tillsammans med en amerikansk flagga, 50 flaggor för de olika amerikanska staterna och en flagga för varje land som USA hade diplomatiska förbindelser med.

På månen finns även delar av sex månlandare, två mån-bilar och diverse rymdsonder och mätinstrument.

Exakt hur många föremål, som flyger omkring i rymden, vet det amerikanska (och sovjetiska?) försvaret som har mycket känslig radarutrustning för att kunna spåra eventuella fientliga satelliter. Minst 1 000 ton skrot efter satelliter flyger omkring i rymden, efter ungefär 1 500 satelliter som skickats ut i rymden sedan år 1957. Många har störtat ned när farten bromsats upp och de dragits in i jordatmosfären. Satelliterna väger kanske bara ett par hundra kilo, men varje satellit tar ett ton skrot eller mera med sig upp i form av utbrända raketsteg m m. Det kan även nämnas, att USA och Sovjetunionen skickat i väg omkring 20 farkoster var till andra planeter."

Svenska Dagbladet hade för övrigt en hel tidningssida med titeln: "Vad har månfärdena gett oss?", och som bl a berättade en hel del om de praktiska uppfinningar m m som automatiskt blivit resultat av den oerhörda forskning som blev följden av rymdprogrammet.

Och med det som nu anförts, är visserligen alla dessa helt korrekta. Men det är ju även en ytterst allmän information som gäller massmedia världen över. Men de för oss ufologer "förmästa" sanningarna har helt och hållet undanhållits. Men jag skall återkomma till detta så ytterst viktiga faktum i slutet av denna artikel.

Överflöd av glas på månen

Ett framträdande förhållande med månen som rymdfärdena har uppenbarat är följande: månen kan omöjligen ha blivit satt i sin bana av en slump eller av en tillfällighet. William Roy Shelton kommenterar denna upptäckt i sin bok "Winning the Moon" (Erövringen av månen):

"Det är viktigt att komma ihåg att något måste ha satt månen i eller i närheten av dess nuvarande cirkelbana runt jorden. Precis som en Apollokapsel, som fullbordar ett varv kring jorden var nittionde minut medan den befinner sig på 160 kilometers höjd, måste det också ha varit något som gav månen just den rätta hastigheten i förhållande till dess vikt och avstånd från jorden. Den kan till exempel inte ha slungats ut från jorden på måfå med slumpartad hastighet eller riktning. Vi kom fram till detta när vi började med att försöka sätta konstgjorda satelliter i bana kring jorden. Vi fann att om farkosten inte nådde en viss höjd med en viss hastighet på en viss kurs, som var parallell med jordytan, fick den inte den centrifugalkraft som var nödvändig för att upprätthålla den fint avstämda balansen med jordens dragningskraft, varigenom den kunde stanna kvar i den önskade banan.

Vid det gamla Cape Canaveral iakttog jag till exempel natten den 5 mars 1958 uppskjutningen av Explorer 2, som var avsedd att bli den andra satelliten som Förenta staterna framgångsrikt skulle placera i en bana kring jorden. Allt gick perfekt ända tills fjärde och sista steget skulle ge farkosten exakt hastighet, höjd och riktning. Vid detta tillfälle uppnåddes inte denna kinkiga kombination, och det som skulle ha blivit en satellit störtade mycket snart tillbaka in i jordens atmosfär....

Den hastighet som krävs för att farkosten skall komma in i sin bana förändras varje gång antingen farkostens höjd eller dess vikt ändras, och föremål som befinner sig längre bort ifrån jorden behöver längre tid på sig för att fullborda ett varv kring den. När det gäller månens avstånd och vikt är denna tid, som kallas

omloppstiden, ungefär 27,3 dygn. Den slutsats man kommer fram till — och det är en slutsats som sällan nämns när man talar om månens ursprung — är att det är ytterst osannolikt att något föremål bara av en slump skulle råka uppnå den rätta kombinationen av faktorer som krävs för att månen skall stanna kvar i en omloppsbana. "NAGOT" måste ha satt månen på rätt höjd och gett den rätt kurs och rätt hastighet. Frågan är: Vad var detta "NAGOT"?

En annan framträdande upptäckt som gjorts vid utforskningen av månen är att den utformats till att vara "det mindre ljuset". Utforskningen av månen uppenbarade vad man kallar "det häpnadsväckande överflödet av glas". Undersökningen av månytan har lett till beräkningen, att omkring 50 procent av dess "jord" består av små glaspartiklar. Glaset förekommer i olika former. En del av partiklarna är runda, andra är elliptiska, somliga liknar tårar, och åter andra är hantelformade. Glaskloten varierar i storlek från små korn till mycket små kulor, och de glänsar mycket starkt, när de blir belysta.

Till och med stenarna på månen visar att de skapats för att återkasta ljuset. De är nämligen koppärriga av små glasklädda fördjupningar. När rymdforskaren W. R. Shelton tog sin första titt på stenar från månen, säger han att han betraktade en sten, som var lika stor som en citron och var täckt med glaspartiklar, som glänste som diamanter: "Grundsubstansen i stenen liknade träkol. En man som stod i närheten av mig sade, att han inte skulle ha brytt sig om att ta upp den om han hade stött på den på en parkeringsplats. Men det skulle jag ha gjort. Jag skulle omedelbart ha blivit fängslad av de lysande partiklarna, som blickade upp emot mig, nästan som om de hade varit levande."

Tidskriften "Vakna", som i nr 17, sept. 1973, ventilerat en hel del av resultaten av månfärdena skriver följande:

"Att så mycket av månytan består av glas är egendomligt med tanke på att det endast finns mycket litet naturligt glas i jorden på vår planet. Varför finns det så mycket glas på månen? Bibeln visar, att Gud skapade månen till att tjäna som "det mindre ljuset", ett nattljus. De små glaspärlorna har samma verkan som glaspärlorna i reflekterande vägskyltar, som uppfångar ljuset från en bils strålkastare och lyser starkt. De glaserade stenarna bidrar också till månens reflekterande egenskaper, liksom de glasklädda fördjupningarna i stenarna. De upptäckter som gjorts beträffande månen bekräftar vad Bibeln säger om den: Att den skapades av Gud, att den skulle vara till gagn för människan och tjäna som ett ljus."

Någon före människan på månen!

New York Times skriver den 4 december 1972 bl a i en vetenskaplig rapport: "Uppfattningen att månen rycktes loss från de övre skikten på jorden har så gott som utplånats till följd av de upptäckter man gjort vid Apollofärdena."

Doktor R. J. Allenby, biträdande chef för månforskningen vid NASA, sade: "Det förmodligen viktigaste vi har lärt oss är att månen är en mycket komplicerad himlakropp — inte bara det okomplicerade 'klot' som många människor har trott".

Men som en direkt motsats till detta påstående har en av redaktörerna för tidskriften "UFO-KONTAKT, Igap", i en liten skrift med titeln "Grönne män på månen" sammanställt en hel del rapporter. I denna major H. C. Petersens lilla skrift framhålls följande:

"Sedan astronauterna återkommit till jorden från månen blev en hel del information frigiven, både bandupptagningar och fotografier — till och med med textförklaring från NASA. Men även vissa 'invigda' kretsar hade meddelats sanningen. Men från dessa 'sipprade' det bl a ut att NASAs offentliggjorda bildmaterial m m från månytan avslöjade rymdbaser byggda av intelligenta varelser, fordon i rörelse på månytan, matematiskt placerade byggnadsverk och mycket annat."

Det heter vidare i artikeln: "Chefen för den amerikanska atomenergikommission Dr. Seaborg, har nyligen varit på besök i Moskva. Det hela förekom i all enkelhet och utan någon reklam. Dr. Seaborg började sin resa med destination Stockholm där han fick sitt Nobelpris tilldelat. Därifrån gick färden till Schweiz, Prag och Wien, där han öppnade den Internationella atomenergi-

kommissionens tredje konferens. Därefter gick färden till Bukarest där Dr. Seaborg emottogs av två gamla vänner — vätebombens fader, professor Piotr Kapitza och professor Georgy Flerov.

Officiellt gällde besöket i Ryssland den vetenskapliga kretsens firande av MENDELLEVS 10-årsjubileum där han blev ombedd att hålla föredrag o s v. Men i verkligheten var hans ärende helt annat — han skulle tala MANE med ryssarna, ty amerikannarna hade icke offentliggjort allt om sina upptäckter och hade undanhållit flera fotografier och bandupptagningar. Orsaken till detta är den, att det astronauterna hade sett och filmerna de tagit, hade visat och bekräftat, att det fanns tydliga spår på månytan som syntes utvisa och bero på att för dem okända föremål hade landat på månytan. Dr. Seaborg kunde omöjligt precisera om detta hade hänt nyligen eller längre tillbaka i tiden, men uppenbart var att dessa 'objekt' hade kommit från helt andra platser än från vår jord. Och detta innebär således att helt andra än vi jordbor använder månen som mellanstation för sina rymdfarkoster.

I utbyte mot dessa viktiga upplysningar berättade ryssarna för Dr. Seaborg, som de för övrigt var mycket uppriktiga mot, en del om sin LUNA XV och dess uppgift då den blev sänd i sitt kretslopp omkring månen. Detta inträffade samtidigt som Apollo 11 utförde sin landning på månen.

Den verkliga och förnämsta orsaken till LUNA XV:s närvaro — samtidigt som Apollo 11 var på månen — var att LUNA XV hade som uppgift att insamla information om en typ av signaler, som tidigare hade registrerats av andra sovjetiska rymdfarkoster såsom elektromagnetiska störningar, vilka uppstod varje gång amerikanska rymdfarkoster (satelliter?), bemannade som obemannade försvann på månens baksida.

Ryssarna anförde Dr. Seaborg, att dessa signaler icke konstaterades på månens synliga sida, och att deras Kosmos 300 satellit var speciellt utrustad med apparatur för att söka kasta ljus över detta mysterium. Vidare berättade ryssarna, att deras rymdsatelliter hade registrerat samma slags signaler i närheten av planeten Mars."

Vad såg egentligen Michael Collins?

Senare i samma artikel heter det bl a... den amerikanske astronauten Michael Collins var slagen med häpnad av vissa fotografier av områden på månen, som han själv hade sett då han tillsammans med kamraterna Edwin Aldrin och Neil Armstrong i Apollo 11 anlände dit..." och där avslutas det eljest innehållsrika referatet, men till den intresserade hänvisas i övrigt till major H. C. Petersens redan omnämnda skrift.

För att "återgå" till Michael Collins, var orsakerna till hans stora häpnad över vad han fick se på månen mycket begripliga, ty det var ju så att när modulerna hade skiljts åt och Aldrin och Armstrong började nedfärden till månen, var Michael Collins kvar i basfarkosten som varvade månen — sålunda både dess fram- och baksida. Men av de bilder som han tog, har NASA visat en oerhörd snålhet mot den intresserade allmänheten. Enligt en artikel den 20 juli 1974 i vår svenska pingströrelses tidning "Dagen" berättar Collins, att han som aldrig fick landstiga på månen, nu håller på med att skriva en, som det heter "avslöjande bok om den första månlandningen". Denna Michael Collins bok "Carrying the fire — an Astronauts Journey", skall publiceras den 15 augusti.

Men för att i någon mån sätta den intresserade på rätt spår och även ge läsaren en uppfattning om hemlighetsmakeriet bakom dessa dyrbara, men även högtintressanta rymdfärder, nämnes här en del av vad jag tidigare skrivit:

Den 17 juli 1969 rapporterade telegrambyrån TASS att den sovjetiska rymdfarkosten LUNA 15 hade gått in i en omloppsbana runt månen, ganska nära månens yta och att allt tycktes fungera normalt ombord, (samtidigt var även amerikanarnas Apollo 11 på "väg").

Från Jodrell Bank-observatoriet meddelade Sir Bernard Lovell och hans medarbetare, som använde den väldiga 76-metersantennen för att följa den sovjetiska sonden, att rymdfarkosten föreföll att ligga i en bana runt månen på omkring sextiotvå nautiska mils höjd (115 kilometer). Som eljest var ryssarna ytterst

sparsamma med "rymdnyheter" beträffande sin Luna 15. Anorlunda var det med de amerikanska rymdprojekten. Där sparades det icke på nyheter! Och en av dessa, som på sin tid tilldrog sig en oerhörd uppmärksamhet över hela vår jord var just Apollo 11:s färd till månen.

Ombord på Apollo 11 var alltså de tre astronauterna: Edwin E. Aldrin, månlandarpilot och Michael Collins, kommandomodulens pilot samt Neil A. Armstrong, astronautpilot. Den lyckosamma avresan från jorden till månen (med sedermera god hemresa) började den 16 juli 1969. Från och med starten var Houstonkontrollen i tydlig och oavbruten radiokontakt med Apollo 11 som rapporterade höjd, avstånd, fart m m allt efter som resan fortgick.

Den 17 juli rapporterades det från Apollo 11 — efter något mer än 26 timmar från starten — att Apollo 11:s avstånd från jorden var mer än 200 000 kilometer. Hastigheten var c:a 1 500 meter i sekunden. Något mer än en timme senare gav Aldrin följande intressanta rapport "ned" till Houstonkontrollen: "Jag tittar genom enkelkikaren nu och utsikten är inte av denna världen. Jag kan se alla öarna i Medelhavet både små och stora, Mallorca, Sardinien, Korsika, ett lätt dis över norra Italien, några cumulusmoln över Grekland och solen går ner över östra Medelhavet nu. De brittiska öarna har en klart grönare färg än det brungröna, som vi ser över Spanien och öarna i Medelhavet". Houstonkontrollen avbröt honom med att säga: "Jag förstår att det är mycket klart över Nord-Afrika och Medelhavet i dag". Aldrin svarade: "Ja, vi ser till och med bilar som kör fram och tillbaka". Houstonkontrollen frågade: "Tycker du att du har nytta av enkelkikaren?". Aldrins svar blev: "Jo, men det skulle vara bra om förstöringsinställningen kunde modifieras något. Den vill gärna fluktuera litet."

Det blev ett ingående samtal mellan Aldrin och Houstonkontrollen om det bästa sättet att för Aldrin få en stilla och tydlig bild i teleskopet d v s enkelkikaren. Och Aldrin kom snart underfund med att bäst blev bilden om ögat ej kom i beröring med okularet (ett bra tips således som vi alla kan dra nytta av vid framtida rymdfärder!)

Bogeys uppvaktade Apollo 12

Efter att ha läst detta samtal mellan Aldrin och Houstonkontrollen ligger det nära till hands att tänka: Varför vände inte Aldrin kikaren mot vår MANE? (som han utom allt tvivel även gjorde, men som i likhet med så mycket annat hemlighölls). Säkert hade Aldrin då kunnat berättat om åtskilligt av värde, ty avståndet mellan månen och jorden är omkring 370 000 kilometer. När Aldrin meddelade sina iakttagelser om jorden, var ju Apollo 11 närmare månen än jorden och närmade sig dessutom månen med den fantastiska farten av mer än 1 500 meter per sekund! Vilken storslagen skildring av månen vi då hade fått (fråga Houstonkontrollen, ty de fick med all säkerhet sin nyfikenhet tillfredsställd). Men Aldrin nämnde ej ett ord därom.

Men det har påståtts att information om månen dock nådde Houstonkontrollen på en hemlig radiokanal. Att Apollo 11 även hade två radiokanaler är alls ingen orimlig tanke, ty veckotidningen "Aret Runt" hade så sent som den 24 januari 1972 i nummer 5 en uppmärksammat artikel: 'Nu vill vi ha besked om 'Flygande tefat' och 'Vad såg astronauterna?'.

Här följer ett utdrag av artikeln där det bl a heter: "Någon gång har vi säkert alla tänkt på det öde som kan drabba astronauterna uppe i rymden:... och där det berättas om att natten mellan 13 och 14 april 1970 var det nära att de tre astronauterna omkommit, ty då drabbades deras Apollo 13 av en oförklarlig explosion under deras resa till månen... det märkliga var, att bara någon timme före olyckan meddelade astronauten Fred Haise i radio till Houstonkontrollen att de såg mystiska lysande föremål, som med stor hastighet närmade sig Apollokapseln, girade och styrde bort igen.

Detta upprepades flera gånger och astronauterna bad Houstonkontrollen om en förklaring till det för dem oväntade fenomenet. Experterna vid Houstonkontrollen bad dem att avvakta, vilket de gjorde. Förklaringen kom strax efter, då explosionen inträffade, som gjorde att Apollo 13 måste återvända till jorden."

I samma artikel berättas om Apollo 10:s färd i maj 1969: Där heter det: utåt sett inträffade inget onormalt under färden. Men det finns två radiokanaler mellan Houstonkontrollen och (Apollo-kapslarna), en hemlig och en officiell. Över den hemliga kanalen hörde jag (en brittisk vetenskapsman berättar), ett samtal mellan kontrollen och astronauterna som fick mig att häpna. Till följd av mitt tystnadslöfte till NASA kan jag inte avslöja närmare detaljer, men astronauterna såg "saker däruppe" som helt saknar förklaring i vår sinnesvärld.

Samma artikel (som enl. min mening är förvånansvärt välinformerad), berättar även om Apollo 12 och dess rymdfärd: "November 1969... På kvällen fredagen den 14 november siktade observatorier över hela Europa två starka, okända ljus nära Apollo 12:s bana. Sett genom starka teleskop verkade det som om det ena objektet följde efter rymdkapseln, medan det andra befann sig framför.

Båda objekten blinkade snabbt. På lördagsmorgonen rapporterade de tre astronauterna Pete Conrad, Dick Gordon och Alan Bean i sina radionakaler till Houstonkontrollen, att de verkligen hade siktat två okända föremål, "bogeys", som de kallas på flygarspråk. Här ett utdrag ur ett radiosamtal mellan Apollo 12:s besättning och Houston-kontrollen, den 15 november 1969 klockan 10.25.

Från kapseln: "Objektet är väldigt ljusstarkt. Tydligt något som roterar. Uppskattningsvis snurrar det ett och ett halvt varv i sekunden." Houston-kontrollen: "Er bogey är antagligen på ett avstånd av cirka 480 kilometer från er nu." Apollo 12 (Conrad talar): "Det kan vara riktigt. Men jösses då, så fort de rör sig! En av dem lämnade just området med mycket hög hastighet. Bara tvärvände och stack...". Houston-kontrollen: "Ja, eftersom vi inte riktigt vet hur det vände, eller hur dess bana var, så är det förbaskat svårt att avgöra vad det kan vara...". (tydligt gick Houston-kontrollen "bet" på det flygande tefatets avsikter o s v.) Där bröts samtalet, då Houston-kontrollen kopplade över till den hemliga radiokanalen. (De hade tydligen i första häpnaden glömt detta, då astronauten Conrad lika häpen beskrev "objektet").

Om Apollo 13 och dess färd i april 1970 kan tilläggas, att samma nummer av "Aret Runt" även hade detta i artikeln:

"I Sveriges Radios första nyhetssändning tidigt på morgonen den 14 april omtalades även explosionsolyckan på Apollo 13. USA-rapportören nämnde även att astronauterna siktat ett okänt, starkt lysande objekt, som närmade sig Apollo-kapseln och sedan girat undan och försvunnit. Denna nyhetskommentar återkom inte i senare sändningar! Sveriges Radio bandar alla nyhetssändningar (och de flesta övriga program) och intresserade kan sedan få köpa önskade bandkopior. Men trots upprepade telefonsamtal och även brev till Sveriges Radios arkiv har man där inte kunnat ta fram ljudbandet från ifrågavarande morgonsändning!"

Och därmed kan min serie om människans "erövring" av rymden — i synnerhet då beträffande vår gamla vän månen — anses som avslutad...

600.000 anställda och 345 miljarder kr!

Enligt senaste uppgifter som inkommit, kommer USA och Sovjet att ha lagt ut 75 miljarder dollars (ca 345 miljarder sv. kronor) vardera på sina respektive rymdprogram till juni månad i år. Detta framgår av en officiell amerikansk rapport.

USA:s rymdprogram sysselsatte redan 1966 ca 600 000 personer. Numera har antalet sjunkit till 150 000 vilka sysselsättes med USA:s nuvarande rymdprogram. Rapporten har sammanställts av Dr. Charles Sheldon, USA:s främste expert på sovjetisk rymdforskning.

TRE FLICKOR SÅ LÄMNA EN UNDER

Under ett par kvällar i slutet av februari och början av mars 1971 gjorde tre elever vid Glimåkra folkhögskola en hel serie iakttagelser av en "hoppande" stjärna. Margareta Hilleskog, Lisbeth Månsson och Viveca Örjangård berättar här om sina observationer i Glimåkra och Knisslinge, där de såg hur flera föremål kom utflygande ur "stjärnan". Till grund för artikeln ligger deras rapport till Södra militärområdesstaben.

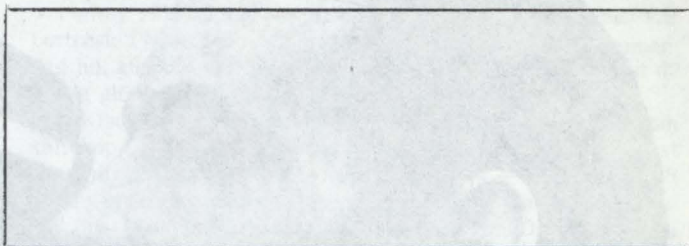
25 febr. 1971. OBSERVATIONSPLATS: Glimåkra. Kl 23.30—01.00. Klar himmel. Omkring 23.30 öppnade jag fönstret och råkade då titta mot sydost, berättar Margareta Hilleskog. Jag fick då syn på en iögonfallande "stjärna", som lyste mer intensivt och var större än omgivande stjärnor. Den hade även en färg, som jag uppfattade som blåaktig, ibland orange. Plötsligt tyckte jag, att "stjärnan" liksom hoppade till och gjorde några cirkelrörelser. Jag fann det hela så egendomligt, att jag väckte min rumskamrat Lisbeth Månsson. Efter att ha studerat "stjärnan" en stund, upptäckte vi att den rörde sig, först en avsevärd bit i sidled och sedan började den göra zig-zag-hopp samt cirkelrörelser. Sedan stod "stjärnan" åter stilla i ursprungsläget.

Plötsligt fick vi syn på något, som kom utflygande från "stjärnan". Det cirklade först runt kring "stjärnan" och kom sedan allt närmare oss. Vi såg då, att det var tre runda, stora fält i färgerna (fr v räknat blått, rött, rött). Dessa fält lyste skarpt. Det tycktes även vara någon halvcirkel under dessa fält med svag färgskugga. Detta föremål syntes mycket tydligt. När det kom närmare började det cirkla runt och sedan höja sig uppåt för att plötsligt försvinna ur vår åsyn. Samtidigt som föremålet lyfte, kändes ett sekundsnabbt, kraftigt luftdrag, trots att det för övrigt rådde fullständigt vindstilla.

Röda föremål kastades ut

Vi tyckte det var kusligt och gick in till en annan kamrat Viveca Örjangård och berättade vad vi sett. Hon gick då med oss till vårt rum och ställde sig vid fönstret och konstaterade att "stjärnan" rörde sig och hoppade omkring. Runt stjärnan märktes diffusa färgskuggor, kanske 100 gånger större än "stjärnan". De var olikformade och kunde bl a liknas vid en hjärtformad röd säck nedanför "stjärnan" jämte halvcirklar runt om. Ett muller, liknande jet-plansljud, när ett av dessa hade försvunnit hördes.

JAG FÖREMÅL ERLIG STJÄRNA

Flera nya röda, runda föremål kastades ut från "stjärnan". Dessa gick i annan riktning i sidled, för att sedan försvinna i intet. "Stjärnan" fortsatte sina varierande rörelser, såväl höjd- och sidledes, som diagonalt, även sina cirkelrörelser och hopp. Ibland tycktes "stjärnan" nästan avta, för att sedan mycket starkt tillta med ljusskenskuggor omkring sig.

Sedan tycktes ingenting hända på en lång stund, men efter en kvarts timmes tid, tyckte jag att dessa saker kom tillbaka till stjärnan. "Stjärnan" rörde sig diagonalt i nordvästlig riktning samt tycktes göra spiralrörelser och efter en stund först sakta, men sedan helt försvinna.

Buller i samband med observationen

Fredag 26 febr. 1971. Observationsplats: Knisslinge. Klart väder. Vid 22-tiden skulle jag visa min bror Kenneth (17 år) var på himlen jag föregående kväll sett denna s k "stjärna". Plötsligt tyckte jag mig se den och mycket riktigt. "Stjärnan" fanns där och rörde på sig även denna kväll. Även min bror konstaterade detta. Rörelserna var ungefär liktydiga med vad som iakttagits föregående natt. Efter en halvtimme tycktes det bli mulet just där "stjärnan" var belägen och det bildades som ett smalt, vertikalt slöjdraperi med "stjärnan" som medelpunkt. Genom denna slöjridå såg vi liksom små kompakta moln som puffade ut i en jämn ström. Slöjorna löstes upp, men det blev ej molnigt runt omkring. Med jämna mellanrum hördes ett buller i luften, som kunde liknas vid en blandning av åsk- och trombljud. Detta buller av- och tilltog omväxlande. Slöjridåbildningen upprepades flera gånger. En halvcirkelformad ljuskägla var synlig på himlen under dessa observationstimmar. Något liknande buller har jag ej tidigare hört och det kunde ej härröra från överljudsplan eller dylikt.

Lördag 27 febr. 1971. Observationsplats: Knisslinge. Molnigt väder. Vid 23-tiden studerade min bror och jag åter himlavalvet, men kunde ej genast upptäcka "stjärnan". Efter en kvarts timmes tid urskiljdes dock en svagt gul punkt, där "stjärnan" föregående natt iakttagits. Punkten lyste till, började flytta sig — från början ganska långsamt. Punktens färg övergick ibland till rött och plötsligt rörde den sig tvärs över himlavalvet. Flera punkter framträdde och rörde sig i samma riktning. De första gick så sakta, att vi hann springa till ett i annat väderstreck beläget fönster och följa dess fortsatta färd. Rätt som det var stod de stilla, för att sedan spårlost försvinna. Även min pappa såg dessa "punktfenomen". "Stjärnan" skickade ut ett 30-tal sådana punkter. Mamma och jag kunde även se, liksom ett rosafärgat fält av ett parallelograms utseende och i detta iakttogs vågräta, vibrerande linjer. Bullret hördes, ibland mycket svagt, med jämna intervaller.

Tre "stjärnor" i triangel

Söndag 28 febr. 1971. Observationsplats: Glimåkra. Klart väder. Klockan var närmare 24.00. Jag hade hört buller hela kvällen

och tillsammans med mina kamrater diskuterat om det kunde vara flygplan eller ej. Vi tittade då rakt upp mot himlen i sydlig riktning och såg en ljuspunkt, som sakta rörde sig framåt. När vi tittade på den, verkade det som den ibland stannade till och tog sats för nästa rörelse. Först trodde vi, att det var ett flygplan, men tyckte det var underligt att det stannade upp, börja cirkla runt, för att sedan vända i motsatt riktning och bli stående där, hoppande.

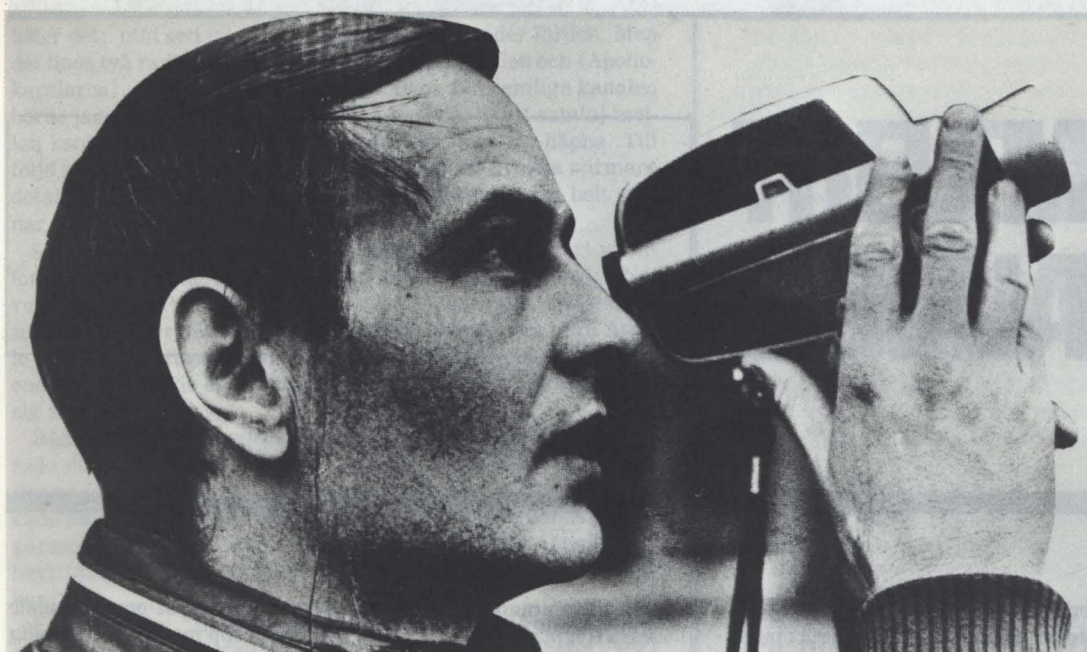
Vi tittade noga på hela himlen och fann att det fanns tre "stjärnor" liggande i en triangel. Dessa "stjärnor" verkade att ha samma lyskraft. En låg högt uppe (den som vi först antog vara ett flygplan) på sydhimlen, en i sydvästlig riktning långt ner (ungefär i nivå med Orion) och en i sydöstlig riktning (det var den vi studerat på torsdagskvällen) med samma höjdläge som den sydvästligt belägna "stjärnan". De bildade en stor triangel. Vi började studera den högra (sydvästliga) stjärnan och såg denna skymta mellan grantopparna. Den tycktes ha ett särskilt blåaktigt ljus och vara större än normalt. På bara femton minuters tid såg de den stigit långt över grantopparna. Vi gick och lade oss vid 02.00-tiden, men hörde mycket buller vid fem olika tillfällen på mindre än en timme. Den ena gången kan det dock ha varit fråga om ett propellerplan.

Svagt pipande ljud

Måndag 1 mars. Observationsplats: Glimåkra. Molnigt. Lätt snöfall. Det var vid 22.30-tiden. Ett stort antal kamrater på skolan hade blivit intresserade av det fenomen vi berättat om och ville se var "stjärnan" var belägen. Jag pekade ut riktningen, där den sydvästliga stjärnan tidigare nätter iakttagits, men den syntes ej genast. Plötsligt fick då någon se en ljuspunkt, som lyste upp och övergick i rött. Sedan cirklade den runt i olika riktningar och försvann. Detta upprepades flera gånger och många av kamraterna varseblev detta ljusfenomen. Ett sken tycktes också förekomma genom molnen. Någon hörde svaga pipande ljud, vilket för övrigt även jag hade uppfattat på lördagsnatten. Likaså hördes upprepade buller. Jag gick då och ringde Luftfartsverket på Bulltofta i Malmö, för att efterhöra flygplanstider o dyl. Där rekommenderades jag att ringa Flygflottiljen i Kallinge, vilket jag gjorde och berättade för tjänstgörande dagofficern om de under fem nätter gjorda iakttagelserna.

Tisdag 2—torsdag 4 mars 1971. På ansträngande läsläsning hade jag ej tid och ork att studera himlafenomenet, men kunde icke undgå att höra bullret, som var mest intensivt om nätterna. När jag kom hem till Knisslinge på fredagskvällen berättade mamma, att hon och min bror på torsdagskvällen fått för sig att vid 23.30-tiden titta efter "stjärnan". Min bror hade då sett "stjärnan" göra liknande hopp som tidigare och mamma tyckte att den ibland liksom "kröp" runt i en mask-krökande rörelse.

(Källa: rapport till Södra milostaben
Margareta Hilleskog)

— Jag vet bära att vi bevittnat något överkligt, något som gjorde oss rädda och nyfikna på samma gång. Vi har bevis för att vi inte sett i syne. Därför vågar vi vittna om det för hela världen, säger Kjell Christensen.

JEG FILMET EN FLYGENDE ILDSOPP!

KJELL CHRISTENSEN hänger ett vitt lakan framför ytterdörren, släcker ljuset och startar filmapparaten. Det första man ser är hans familj — fru Ragnhild Christensen och de två barnen, 5-åriga Trond och 3-åriga Marianne. Korta, flimrande familjescener passerar revy, men plötsligt blir det nattsvart på filmen. Och nu syns ett lysande föremål mot den mörka natthimlen. "Pass på nu"! varskar Kjell Christensen. "Där gör den ett hopp! Såg du det"? Jo, jag såg. Föremålet står nu stilla. Men bara en liten stund. Det apelsinfärgade ljuset skjuter fart och blir gradvis svagare i ljusstyrka. Det försvinner inom loppet av ett par sekunder.

Det är ett magert bevis Kjell Christensen lägger fram. Några sekunders visning av ett otydligt ljus mot svart bakgrund är inte mycket att komma med. Speciellt inte eftersom var och en vet hur lätt det är att förfalska UFO-bilder. Kjell Christensen är inte heller en person som vill tvinga någon att tro på hans film. Han är en beskedlig man utan tanke på att överdriva vad han sett eller sväva ut i fria fantasier om vad det kan vara.

— Innerst inne känner jag mig lite dum. Men samtidigt är jag både förbannad och irriterad. Jag vet vad jag har sett. Det jag har sett har fastnat på min film. Andå vägrar folk att tro mig! Att bli misstrodd är det värsta som finns, säger Kjell med hetta när han demonterar filmapparaten och försiktigt lägger tillbaka "beviset" i filmkassetten.

Vad var det som verkligen hände den 8 februari, 1972? Kjell Christensen tar det hela från början:

— Det var sent på kvällen, omkring midnatt. Jag satt i fåtöljen bredvid radion, och min fru satt i soffan framför panoramafönstret (det är ett enormt fönster med utsikt mot söder). Familjen Christensen får faktiskt halva himlen inomhus.

"Ljussvamp" tog jätteskutt över himlen

— Det var ganska mörkt i rummet, fortsätter Kjell Christensen. Vi brukar ha det så på småtimmarna sedan vi slagit av TV:n. Det är ganska avslappnande att sitta och studera natthimlen. Efter en stund fick jag syn på ett ljus, som närmade sig ifrån västlig riktning. Till en början var det inte något märkligt med det. Men då det blev större och större och lyste orange till färgen, klack det till i mig. Jag ropade på min fru. Ljuspricken hade nu blivit till en större ljusanhopning, som liknade en svamp mer än något annat. Vi kunde faktiskt ana stjälken. Det händer att det kommer flyg den här vägen, men det vi såg hade inget med flyg att göra.

— Nej, absolut inte! säger Ragnhild Christensen bestämt. För detta, vad det nu än var, liksom vinglade fram i skyn. Och föremålet pulserade med en orange glöd. Det var orange i mitten och blev rödare ut mot kanterna. Det var en nästan obeskrivlig syn!

Det som sedan hände var att Kjell Christensen tog sin filmkamera och sprang ut. Att han sprang ut i bara strumplåsten fattade han inte förrän det hela var över. Han fortsätter:

— Jag sprang ut i hopp om att kunna filma föremålet. Det stod alldeles stilla på himlen. Jag tryckte på utlösaren, och följde det sedan i kameraögat. Till en början rörde det sig sakta mot norr. Så flyttade det sig långsamt mot söder igen. Förflyttningen var knappt märkbar. Men inom loppet av bara några få tiondels sekunder hade föremålet plötsligt förflyttat sig till ett helt annat ställe på himlen.

— Jag såg det hela genom fönstret, säger Ragnhild Christensen. Då jag såg, hur snabbt föremålet förflyttade sig på himlen hoppade jag till. Jag trodde inte, att något kunde röra sig så

snabbt! Kort efter "jättesprånget" försvann föremålet. Inom bara ett par tre sekunder blev den glödande ljusanhopningen svagare och mindre. Det verkade som om föremålet med hög fart försvann bort från oss. Men det kan ju också ha slocknat. . .

Gnistor slog ut ur rymdfarkost

FAMILJEN CHRISTENSEN flyttade för två år sedan in i ett nytt hus vid Borgenhøy i Nannestad, cirka 4 mil norr om Oslo. Kjell Christensen är vad man kallar en pendlare. Han är laborator vid en färgtryckningsfabrik i Oslo. Hans fru är deltidсанställd vid Fagerli sjukhem i Nannestad. Båda är solida, trovärdiga människor.

— Jag aktade mig för att sprida ut vad jag hade sett, säger Kjell Christensen. Men jag nämnde det i alla fall till mina arbetskompisar på jobbet. Det skulle jag inte ha gjort. En synvilla, sa de. Jag blev naturligtvis irriterad. Jag visste ju, att det inte kunde ha varit en synvilla. Och samtidigt visste jag, att en kamera inte kan registrera synvillor! Och sist, men inte minst — två personer kan inte samtidigt se i syne!

Kjell Christensen fortsätter:

— Jag vill gärna förklara, hur det kom sig att jag hade kameran beredd, med film i. Jag kan ju till att börja med säga, att jag är en entusiastisk smalfilmare som alltid har laddad kamera, men det kommer folk inte att tro på. I stället ska jag berätta den verkliga orsaken, sedan får folk döma mig som de vill.

— Det är nämligen så, att vi för cirka 6 månader sedan — bara ett halvt år efter det vi flyttade hit — blev vittne till något annat sällsamt, något som nästan var skrämmande och oförklarligt, och som gjorde ett mycket starkt intryck på oss.

— Det var den 8 juli, 1971. Jag stod och brände skräp på gårdsplanen. Ragnhild skulle till att ropa på mig genom fönstret och hade just öppnat det. Då fick hon plötsligt se ett kraftigt lysande föremål, som stod stilla i luften över en glänta i skogen. Klockan var ungefär 10 på kvällen, och det var ännu tämligen ljus. Föremålet avtecknade sig skarpt i den rådande skymningen. Det utstrålade ett intensivt orange, nästan gult sken. Avståndet till det var kanske några hundratal meter, kanske en kilometer, det är svårt att avgöra.

— Jag blev livrädd! säger fru Christensen. För plötsligt slog det ut gnistor ur det skålformade föremålet. Men det varade bara ett kort ögonblick. Så stod det åter stilla — liksom väntande. Jag ropade att Kjell skulle komma in, släcka lyset och låsa dörren!

Christensen: vi kan vittna inför hela världen

Sedan stod det äkta paret Christensen i cirka en kvart som fjättrade bakom panoramafönstret i huset och såg på något som de inte kunde förstå.

— Jag tittade på det i kikare och fick tillfälle att studera det på nära håll, säger han. Föremålet var ovalt till formen, med en starkt lysande överdel, medan det var mörkare på undersidan. Ska jag gissa hur stort det var, tippar jag att det var 10 meter långt och 2—3 meter högt. Men det kan ha varit både större och mindre. Allt hänger på avståndet, och detta var i det närmaste omöjligt att fastställa.

— Två gånger flyttade föremålet på sig. Det stod liksom och skakade. Så blev det gradvis mindre, innan det försvann. Det skedde inom loppet av bara några sekunder. Och jag som hade glömt kameran! Jag förbannade mig själv för att jag inte använt den. Men jag svor på att jag inte skulle glömma den igen — om det dök upp något mer föremål. Det var därför jag hade kameran klar den 8 februari, 1972.

Fråga från VI MENN: — Ni har väl klart för er att ni utsätter er för folks misstro nu?

— Jag vet bara att vi bevitnat något överkligt, något som gjorde oss rädda och nyfikna på samma gång. Vi har bevis för att vi inte sett i syne. Därför vågar vi vittna om det för hela världen, säger Kjell Christensen.

"Päron" med tusen solars ljus gled över taket. . .

EN KILOMETER från Kjell Christensen bor äkta paret Heen — i en ny villa alldeles intill riksvägen. Herr och fru Heen var bortresta i julhelgen förra året. De kom hem natten efter annandag jul, klockan var lite över midnatt. Då fick de se en syn de aldrig glömmer. Fru Heen berättar för VI MENN:

— Klockan var 20 minuter i 1 på natten. Vi satt med var sin kaffekopp och slappnade av efter resan. Plötsligt blev det ljus som mitt på dagen! Jag blev rädd, och skrek — det brinner! Vi sprang ut på verandan och fortsatte ut på gårdsplanen som bada- de i ljus. Men det fanns inga eldflammar att se. Däremot såg vi ett runt, nästan päronformat föremål som gled över hustaket, mycket långsamt, ända tills det försvann över skogen med en liten svans efter sig. Föremålet sken som tusen högfjällssolar, och det gick mycket lågt. Hade det bara gått lite lägre hade det kolliderat med vårt hus, säger hon bestämt.

Hon fortsätter:

— Vi följde föremålet med blicken i några sekunder — jag vet inte hur många — tills det störtade eller landade i skogen, kanske 200—300 meter längre bort.

De flesta människor skulle säkert ha sprungit bort till platsen och undersökt vidare, men det gjorde inte herr och fru Heen. De gick i stället och lade sig.

— Det var ju sent. Dessutom skulle vi bägge till arbetet nästa dag, förklarar fru Heen. Men vi har ju pratat om det här efteråt utan att finna någon logisk förklaring. Föremålet — och jag är säker på att det var ett solitt föremål — gick för lågt och för ljudlöst för att vara en raket, ett flygplan eller en helikopter. Dessutom var det för ljusstarkt. Nej, det vi såg är och förblir ett mysterium, säger hon.

Väldokumenterad observation filmades

Det bör nämnas, att episoden med de tusen högfjällssolorna inträffade bara en månad före Kjell Christensens observation — och bara 1000 meter från hans bostad! Kort efter att detta skrevs ned, fick VI MENN in den färskaste, och bäst dokumenterade observationen av ett okänt flygande föremål som någonsin gjorts i Norge.

Det var natten till den 11 januari 1973 som ett ungt, förlovat par kom körande nedöver Trapešvägen på Basberg, strax utanför Tönsberg. Det var stjärnklart, vindstilla och lite frost på träden.

Plötsligt fick pojken se en stor "ljuskula" på himlen. Den lyste starkare än någon stjärna eller planet, och den hade två tydliga utstickande, lysande "fenor". Med ojämna mellanrum ändrade fenomenet färg. Det rörde sig ganska långsamt i riktning mot ESSO-raffinaderiet på Vallö. Det blev stående i några minuter och förflyttade sig sedan snabbt ut över Oslofjorden. Där stannade det och blev stående i en timme! Tillräckligt länge för att såväl polis som militär hann bli vittne till det.

En fotograf från tidningen Vestfold i Tönsberg hade tid att rigga upp en kamera med ett 400 mm teleobjektiv på stativ. Han använde 7 sekunders exponeringstid och fick fram en stor lysande kula på filmen. Då han kopierade negativen, kunde han tydligt se, hur föremålet — inom loppet av 7 sekunder — hade flyttat sig ryckvis på himlen.

Bilderna av fenomenet slogs upp stort och skapade livliga diskussioner i distriktet, och det var många som menade, att de hade sett något på himlen den natten. . . något som de aldrig tidigare sett i sitt liv.

Knallgrön boll med svans av gnistor

De flesta UFO-fenomenen på Nannestad är kulformade, och små som bollar. De uppträder ganska märkligt — de går nära husen och vickar och gungar i luften. De följande rapporterna är observationer som Kjell Christensen gjort enbart under 1974.

Den 1 januari: Vi var på väg från Oslo, min fru, ungarna och jag. Vi hade just passerat Hekseberg. Plötsligt kommer något

farande 200—300 meter väster om oss. Föremålet var äggformat och lyste med ett gulvitt sken. Det följde efter vår bil ända fram till Ask, och under tiden kom det stadigt närmare och närmare. Strax före Gjerdrums ålderdomshem svängde det lika plötsligt västerut igen. Det försvann på låg höjd över Nittedalsåsen. Klockan var då 17.05. Sikten god.

Den 16 januari: Klockan var 20.40. Vi satt hemma och såg på TV. Plötsligt fick vi höra ett kraftigt susande ljud. Vi såg förundrat på varandra. En knallgrön tingest blev synlig ovanför huset, cirka 10 meter ifrån det. Föremålet var runt som en boll. Bakom det syntes en svans av gnistor. Hastigheten var stor, cirka 240 km i timmen eller mer. Det höll ganska rak kurs, men steg svagt.

Den 12 februari: Ett ganska stort, i det närmaste äggformat föremål passerade utanför huset, från norr mot söder.

Den 19 februari: 3 små, kulformade föremål. Det första dök upp kl. 22.15. En kvart senare kom nästa kula. Det var orangelysande, och lite större än den första. Den gick lågt från Eltonåsen och över Solheim. Så försvann den. Klockan 22.45 kom det sista av de tre föremålen. Det var störst av alla, och gick också mycket lågt, och ganska sakta.

Den 11 mars: Ett föremål som till formen liknade en leksaks-snurra. Det rörde sig från söder mot norr.

Flygplatschef: pyrotekniska skott?

Den 13 maj: Okänt föremål som såg ut som en stjärna i storlek. Det kom in söderifrån och fortsatte norrut. Växte i storlek när det närmade sig. Stod stilla i fem minuter, och fortsatte sedan i nämnda riktning.

Den 14 maj: Ett kulformat litet föremål kom från Eltonåsen och fortsatte längs skogskanten på ett avstånd av 500 meter från huset, där jag bor — föremålet rörde sig i sick-sack.

Den 1 juni: Hade gäster på besök. Omkring midnatt såg vi flera ljussken över Eltonåsen, sikten var dålig. Senare kom en liten kula med åtföljande svans. Med vissa pauser såg vi ljussken från Eltonåsen fram till klockan 01.15.

8 oidentifierade föremål inom loppet av knappt 6 månader! Aldrig har det dykt upp så många som nu. Vad är det egentligen som pågår? Hallucinationer rör det sig i alla fall inte om. Christensen verkar vara en lugn och sansad man. Och hans fru, barn och vänner har också sett de mystiska föremålen. Det rör sig inte om ballonger. De kan inte susa omkring i de hastigheter det här är frågan om, stanna plötsligt i fem minuter och sedan susa vidare. Inte heller är det fråga om fyrverkeri. För vilka slags raketer kan man få att flyga över marken i en rak linje, för att sedan stiga upp i luften? Blixtrar från högspänningslinjer? Nej, sådana finns det inga i närheten. Flygplatsen på Gardermoen ligger bara cirka 6 kilometer därifrån. Kan föremålen komma därifrån?

Nej!

Chefen på Gardermoen-flygplatsen, Per Sögård, kan i varje fall inte ge någon fullgod förklaring.

— Flygplan som landar här håller hela tiden jämn fart. När de slår på landningsljusen lyser dessa konstant. De blinkar inte på det sätt som ni beskriver att de observerade föremålen gjort, säger han. Dessutom kan vi väl nästan utesluta att någon kan ta fel på flygplan och andra föremål när folk bor så nära flygplatsen som de gör? Tillägger han.

— Den enda förklaringen jag kan ge, fortsätter Sögård är att det rör sig om pyrotekniska skott. Det är raketer som brukas för att markera vägen för de fotsoldater, som i dessa områden har övningar. Men inte ens de uppför sig helt som de föremål som Christensen har beskrivit.

Kan vara telemeterskivor!

— Har kontrolltornet på Gardermoen någonsin sett UFOs?

— Inte så vitt jag vet, och det står heller ingenting om sådana eventuella observationer i vår loggbok. Där skulle det ha noterats om så varit fallet, säger Sögård. Men när det har varit speciellt fint väder har vi faktiskt sett något; vid kontroll har det emellertid visat sig vara flygplan på väg till Fornebu. Dessa har då befunnit sig så långt borta att de varit inaktuella i sammanhanget.

Men, tillägger flygplatschefen, det finns alltid saker som vi inte kan förklara.

UFO-entusiasterna har emellertid sin förklaring: det kan vara observationsfarkoster från en annan planet! Telemeterskivor kallas de i de ufologiska kretsarna. De motsvarar våra egna rymdforskningssonder men är åtskilligt mer avancerade. Dessa telemeterskivor har observerats sedan andra världskriget då de allierade kallade dem "Foo Fighters" och axelmakterna gav dem namnet "Sauerkrautbälle". Båda sidor trodde att det var motpartens hemliga vapen. Men så var det alltså inte.

Bland UFO-entusiasterna hävdas det att telemeterskivorna skickas ut från större rymdskepp, delvis som laboratorier, delvis som rekognosceringsskepp. Så förklaras också de ständigt ändrade formerna — skivorna tillverkas efter vilket uppdrag de har. Vilket intresse skulle i så fall varelser från en främmande planet ha i att skicka ut sådana skivor till Nannestad? Det finns minst två!

För det första flygplatsen på Gardermoen och militärbasen i närheten. Det ställe där UFOs observerats ligger så långt ifrån att de främmande farkosterna har fri sikt över till Gardermoen, medan de på den andra sidan är så långt från flygplatsens kontrolltorn, att ingen där kan registrera vad som försiggår!

För det andra ligger det till så, att det område det rör sig om befinner sig i jordens magnetiserade kraftfält. Detta fält använder UFOs i sin framdrivningsmetod — de använder nämligen magnetismen som energi. I kombination med andra energiformer lär detta inte vara helt omöjligt. I varje fall har den ryska rymdakademien varit inne på samma tanke. Låter detta för fantastiskt? Men oavsett teorierna så försiggår det i alla fall något på Nannestad.

Källa: VI MENN, NÅ/Publ. tillstånd av Kjell Christensen. Överättning från norskan av J. O. Sundberg.

Lysande diskusar utanför Sala

— Klockan var strax över åtta på morgonen, det var fredagen den 1 februari 1974, och av en tillfällighet befann jag mig vid brandstationen i Heby, berättar herr Uno Eriksson. Jag träffade där brandmästare Simon Jonsson och vi talade om all dagliga ting, om det vackra vädret och om oljekrisen. Solen började skönjas vid horisonten.

— Plötsligt observerade jag en ljus punkt ungefär som en diskus strax ovan taket till gamla gymnastikhuset och den stod så gott som stilla.

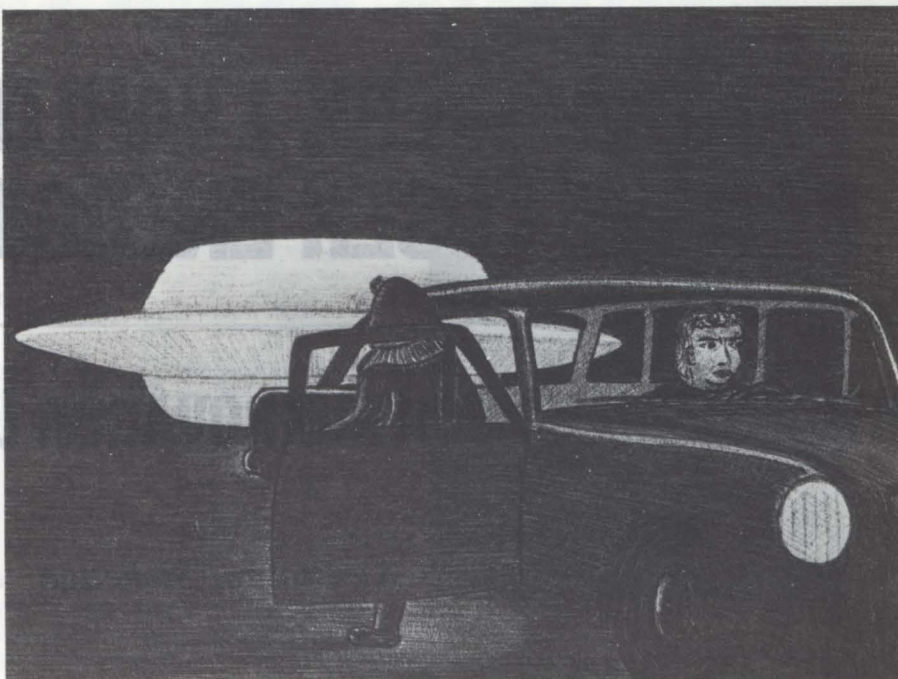
— Jag uppmärksammade Simon på fenomenet och han såg samma sak som jag, klockan var då 8.18. Efter några minuter syntes flera liknande diskusar på samma ställe. Ljusstyrkan ökade påtagligt och vid ett tillfälle bildades en oval ring av de föremål som låg till vänster. Dessa upplöstes som i ett gulvitt moln.

— Detta iaktogs av ytterligare en person som anlände till platsen. Tillsammans studerade vi det hela till klockan 8.40 men då hade solen kommit i ett sådant läge, att det var omöjligt att fortsätta observationen. Under dessa 20 minuter rörde sig föremålen åt öster.

— Så fort jag kom hem noterade jag iakttagelsen. Tilläggas kan, att det inte rörde sig om av solen belysta moln, för några sådana fanns inte. Därtill var de olika diskusarnas form för regelbunden. Jag kan omöjligt ange något avstånd till föremålen, men de torde ha befunnit sig på mycket hög höjd.

Intervju: Thorvald Berthelsen

UNDERLIG FLYG- FARKOST SKRÄMDE TVÅ I BIL

MIKROVÅGSELSKRAFTVERKET

Sextiofyra kvadrat-kilometer stor blir det här fjärrkraftverket, men då kan de också leverera så mycket elström, som man beräknar staden New York kommer att förbruka år 2000.

Elisabet Dahlén och Carita Sundborg gjorde en intressant iakttagelse vid Saltvik på Åland. Händelsen inträffade i slutet av februari 1972 vid 23-tiden. Observationen varade i totalt tjugo minuter.

— Vi hade skjutsat hem en flicka och när vi vek av från Strömsbergsvägen såg vi någonting som lyste bortom byggnaderna. Min första tanke var att det brann hos grannen eftersom det var ett orangerött sken. Fenomenet liknade precis en ostkupa som det brann under, berättar fru Dahlén.

— Vi körde upp mot brandstationen för att titta, trots att vi inte hörde några brandsirener. Nästan framme stannade vi på Norrgårdsberget men såg då ingenting. Vädret var disigt och det var kolsvart. Varken stjärnor eller måne syntes.

— Efter ett par minuter såg vi ett föremål komma över brandstationens torn i nordostlig riktning. Det stannade upp en stund men började sedan röra på sig, sakta och försiktigt mot skolan. Den skenbara storleken verkade vara tre meter och formen påminde om två ihoplagda djupa tallrikar. Vi såg inga fönsteröppningar.

— Föremålet gick mot norr och det försvann sakta bakom trädkropparna. Vi funderade på vad det kunde vara men kunde inte förstå vad det rörde sig om. Vi startade bilen och for mot Kvarnbo, ett stycke därifrån, men såg inget under färden dit.

— Väl framme parkerade vi igen och såg då föremålet i trädkoppshöjd. Det var då så långt borta, att vi kunde se träd framför. Medan vi studerade fenomenet verkade det bli större eller likasom komma närmare. Vi fick en obehaglig känsla och körde därifrån mot Caritas bostad i Lagmansbyn.

— Väl framme bad jag henne stiga ur snabbt för jag ville köra hem då jag fortfarande hade en känsla av obehag. När hon steg ur, stannade hon i bildörren och tittade bakåt.

— Vi hade då föremålet bakom oss på ett avstånd av ca 15 meter, och det hade nu en storlek av 10–15 meter i diameter. Det verkade befinna sig på, eller omedelbart ovanför marken. Formen syntes nu helt tydligt och den liknade precis som förut två djupa tallrikar lagda emot varandra.

— Jag vågade inte titta längre trots att Carita ropade åt mig åtminstone tre gånger: "Du måste titta!" Själv stod hon stel som en pinne i bildörren. Antligen kom hon in igen och vi fick igen bildörren. Nu tittade vi båda på det egendomliga föremålet. Färgen var gulgrön.

Föremålet lyste inte upp omgivningen utan det var bara lysande i sig självt. Detta hann jag konstatera den stund då jag inte vågade titta bakåt. Det blev då inget ljussken i omgivningen eller mot husen.

— Efter några minuter ökade min rädsla, och jag startade bilen för att köra närmare Caritas hus eftersom föremålet verkade enormt stort och skrämmande på så nära håll. Antligen kom vi igenom grinden och fram till bostadshuset medan föremålet stod kvar på sin plats. Nu var vi verkligen rädda! Carita kom ur bilen och uppför trappan och samtidigt försvann föremålet, men jag vet inte vart.

— Sammanlagt såg vi detta i olika omgångar i ungefär tjugo minuter. Om jag undantar observationen i början då det liknade en ostkupa med eldsken under hade det sedan hela tiden formen av två djupa tallrikar lagda emot varandra. Konturerna var mycket skarpa och tydliga, och det verkade aldrig diffust. Jag uppfattade det som en flygfarkost av något okänt och främmande slag, trots att den var helt ljudlös.

Carita Sundborgs berättelse överensstämmer med Elisabet Dahléns. Slutet av händelseförloppet relaterar fru Sundborg på detta sätt:

— Elisabeth stannade, och jag öppnade bildörren för att stiga ur. Jag tittade bakåt och såg då föremålet 20 meter bakom bilen. Det såg ut att stå på marken, men det gjorde det troligtvis inte, för vi fann inga avtryck eller märken då vi sökte dagen efter. Det såg i alla fall ut att befinna sig i markhöjd och färgen var nu skarpt gulgrön.

— Vi blev mycket rädda, och Elisabet vågade inte titta utan startade bilen på nytt och körde lite längre in mot huset. Jag tänkte springa in efter min man, men jag var alldeles stel från midjan och nedåt fötterna, så jag hade mycket svårt för att ta mig uppför trappan.

— När jag väl kommit in och fått tala om vad som försiggick, hade föremålet försvunnit. Vi har vidsträckt utsikt härifrån, men vi kunde inte se någonting mera. Själva domningen släppte och jag tror, att den berodde på rädslan.

Intervju: UFO-Åland

III: Chris Vos

ELKRAFTVERK I VÄRLDSRYMDEN KANSKE LÖSER ENERGIPROBLEMET

RYMDSPEGLAR OCH MIKROVÅGOR LOVAND E PROJEKT

Av Florent Sickenga

Rymdforskningen har inte bara lärt oss mycket om förhållandena i universum och breddat vår syn utåt, utan också öppnat nya möjligheter att utnyttja en del av solens omätliga energimängd. Och energi är något vi behöver i alla sammanhang. Framtida rymdskepp kan drivas med elenergi, från vår sol eller andra stjärnor, och här hemma på vår egen planet, rymdstationen Jorden, blir vi alltmer beroende av den energi solen kan ge oss ju mer vi förbrukar de ännu inte uttömda jordiska energikällorna, ty deras dagar är räknade!

Att omsätta solenergi till elkraft är emellertid inte gjort i en handvändning. Det kräver stora anläggningar på jorden och i rymden.

När rymdfärjetrafiken har kommit riktigt i gång, i slutet på 1980-talet, kan man börja planera för elkraftverk i rymden. De skall sändas upp i sektioner eller rättare sagt relativt små enheter, som i rymden kopplas samman. Den amerikanska rymdflyg-

styrelsen, NASA, har studerat en mängd olika projekt, varav två är mycket lovande, nämligen rymdspeglarna och mikrovåg-elkraftverket.

Förstnämnda gäller sex stor speglar, sammanbyggda till en stor konstruktion, som riktar mot jorden för uppvärmning av utvalda områden. En sådan spegelsatellit skulle kunna ge solljus nattetid nere på jorden, säger man, över ett område större än hela Holland.

Speglar med flera 10-tals km diameter!

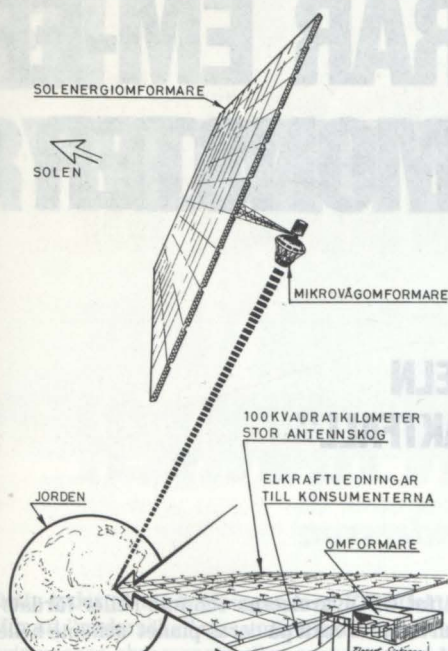
Man skulle också kunna koncentrera ljuset till en mindre yta och använda det som värmestråle. På så sätt kunde den reflekterade solvärmen användas för att värma upp områden som hotas av nattfrost eller smälta ned isberg, som är farliga för sjöfarten. Huruvida nyttan av en sådan spegelsatellit skulle motsvara de enorma kostnaderna projektet kräver, är någonting som för närvarande håller på att undersökas. Man vill nämligen ha absolut garanti för att de pengar, som eventuellt investeras i projektet blir väl använda. Det som i första hand förordrar satelliten är att den måste sättas ihop ute i rymden. Den blir ju alldeles för stor för att kunna fraktas upp av en bärraket i sin helhet.

Man kan välja mellan olika spegelstorlekar — från något tiotal meter i diameter till tiotals kilometer. Det kanske låter otroligt, men det gäller här speciella rymdkonstruktioner, som sätts ihop under viktlost tillstånd. Spegelytorna är här inte av glas utan av högreflekterande plastfolie, spänt över ramkonstruktioner av plast, som kan blåsas upp i rymden och sedan hårdas och behålla sin form, även om det punkteras av meteoriter.

Ljuset till men för astronomerna

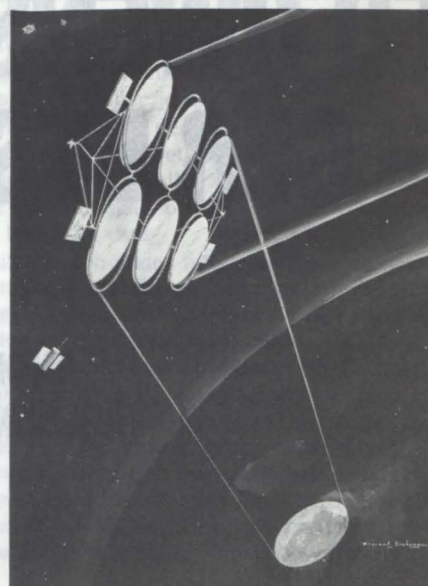
Spegelsatelliten skulle nattetid kunna lysa upp ett område på 300 kilometer i diameter. Ljusstyrkan skulle vara sju gånger starkare än vi har vid fullmåne.

Satelliten kan styras av elektriska raketmotorer, som får sin energi från solcellspaneler vid sidan om speglarna. Raketmotorerna får sina styrningsimpulser via datorer ombord på satelliten, som ska stå i förbindelse med antingen jorden eller den bemannade rymdstation NASA hoppas att ha i rymden på 90-talet. Enligt NASA kommer en sådan spegelsatellit inte att störa den biologiska dygnsrytmen hos vare sig människor, djur eller väx-

MIKROVÅGSELKRAFTVERKET

Sextiofyra kvadratkilometer stor blir det här jätteelkraftverket, men då kan de också leverera lika mycket elström, som man beräknar staden New York kommer att förbruka år 2000.

RYMDSPEGELN

Teckningen visar hur en spegelsatellit reflekterar solljuset mot jorden. Solljuset, som här kommer från höger, fångas också upp av sex solcellpaneler som omsätter det till elkraft för att driva de elektriska styrraketerna. I bakgrunden ses rymdstationen från vilken satelliten kan dirigeras.

ter. Men biologerna lär se skeptiskt på projektet och menar att man inte har någon praktisk erfarenhet, som kan bekräfta ett sådant påstående. Inte heller astronomerna är förtjusta inför framtidsutsikten att få sin stjärnhimmel upplyst av en rymdspegel. Men ändå kan rymdspegeln bli av stor nytta, inte minst när det gäller att bekämpa orkaner. De kalla luftmassorna skulle kunna värmas upp, och orkaner därmed förlora sin styrka, innan de hunnit byggas upp. Rymdspegeln kan i så fall stå i förbindelse med en av de permanenta vädersatelliter som redan finns i dag och få order att rikta sin värmestråle via de sensorer i vädersatelliten som upptäckte orkanen.

Idén till en rymdspegel är inte ny. Redan år 1923 föreslog den legendariske raketexperten professor Hermann Oberth en spegelsatellit i sin bok "Die Rakete zu den Planetenräumen". Enligt Oberth, som bl a var Wernher von Brauns läromästare, skulle spegelsatelliter på över 100 kilometer i diameter kunna byggas. Han angav till och med konstruktionsmetod, som är aktuell än i dag. Även om Oberths planer är fantastiska i sina dimensioner får man komma ihåg, att hittills nästan allt denne gamle professor förutsagt har blivit verklighet!

Mikrovågor kan skada ozonlagret

Trots att inställningen till spegelprojektet än så länge är tämligen negativ i en del vetenskapliga kretsar, kan det bli en tvingande nödvändighet nu när de jordiska energikällorna håller på att tömmas på rekordtid.

Det andra energiprojektet, som skall drivas med solkraft, är mikrovåg-elkraftverket. Även detta blir något ofattbart stort, men också här är byggnadsmaterialet för det mesta plast i stället för stål.

I princip fungerar en sådan här anläggning så här: via en stor skärm, kallad solenergiomformare, som är täckt av solceller, omsätts solenergi till elström. Den leds till en omformare på skuggsidan av skärmen och omsätts i den från elström till mikrovågsenergi, vilken sänds ner till jorden och uppfångas av ett stort antennsystem. Mikrovågorna omsätts sedan åter till elenergi i jordbundna omformare och leds sedan ut till högspänningsnätet.

Även här finns massor med frågetecken. Det blir naturligtvis ett dyrt projekt, men det är trots detta inte oöverkomligt. Inte hel-

ler den teknik som behövs för att föra projektet i hamn. Det är mikrovågorna själva som ger problem, de som sänds från satelliten till jorden, antingen i en gles, tämligen ofarlig stråle genom vilken man skulle kunna passera i ett flygplan utan skada, men i så fall blir mottagningsantennen på jorden mycket stor och mycket dyr, eller i ett koncentrerat strålknippe, som under inga omständigheter får passeras. Den skall ha en effekttäthet av 870 W/kvm i själva strålningslobens centrum och en medeleffekttäthet av 232 W per kvadratmeter för en anläggning med 10 upphöjd till 10 DC-effekt.

Både den glesa och den koncentrerade mikrovågstrålningen kan vara skadlig för jordens ozonlager, och det är ju den som förhindrar att farlig strålning från solen når marken. Här krävs alltså först och främst att rymdflygstyrelsen NASA sänder upp ett litet provelkraftverk för att i liten skala kunna testa dess eventuella negativa effekter på jorden. Solkraftverkets energiuppfångare med sina solbatterier blir mycket stor, närmare 8 km lång och lika bred, dvs får en yta av 64 kvkm. Rymdelkraftverket måste placeras i en synkronbana, dvs en bana med 24 timmars omloppstid. Den skall då hålla sig över ett och samma område på jorden, på en höjd av 35 800 km.

Rymdenergin blir dyr!

Den mottagningsantenn som man anser behövs, och består av en skog av mindre antenner, skall sträcka sig över ett 100 kvkm stort område. På olika platser längs antennskogen skall omformare byggas, som omvandlar mikrovågsenergi med en effektivitet av 80–90 procent till vanlig elström. Den totala elproduktionen av alla omformare tillsammans är beräknad till 10 000 megawatt eller lika mycket elström som staden New York tros behöva år 2000! Kostnadsberäkningar av mikrovågs-rymdelkraftverket visar att det kommer att bli fråga om tämligen dyr elenergi, räknad i förhållande till dagens energipris, som ju bestäms av råoljepriset och tillgången till annan energi. För framtiden kommer därför det s k rymdelpriset att bli alltmer attraktivt.

Men som sagt, vi måste först se hur "moder natur" reagerar på våra påfund. Kanske man hittar någon lösning på det problemet också. En energikris sätter säkert litet extra fart på fantasin, nya idéer kläcks och oöverstigliga problem löses.

TED OWENS FÖRKLEARAR EM-EFFEKTER — GER BESKED OM MONSTER OCH

ANDRA AVSNITTET AV ARTIKELN "VÄRLDENS MÄRKLIGASTE KONTAKTFALL"

Av Florent Sickenga

Det blev en ny vändning i Owens liv, när han upptäckte att han själv inte skapat och varit vägvisare åt stormar och orkaner via någon underlig kontakt med "Naturkrafternas intelligenser".

Det var en annan intelligens, skriver han. Och när han flyttade till Washington D C 1975, berättade han:

"Nu upptäckte jag, att det inte var naturens krafter, utan ufo-nauternas underrättelsetjänst som hade kontaktat mig, och gett mig PK-kraften".

Owens blev sedan underrättad om en UFO-"flap" över Washington, som var en del av den stora UFO-vågen 1965—66. Så fick han helt oväntat ett meddelande från UFO-U som instruerade honom att informera CIA om att otroliga magnetiska fenomen skulle uppträda vid syd- och nordpolen.

Och sedan han skickat denna "förutsägelse" till CIA-mannen Clark, skrev han:

"Den 8 juli, (1965) löd förstasidesrubriken i de amerikanska tidningarna:

FLYGANDE TEFAT HAR RAPPORTERATS ÖVER TVÅ BASER VID SYDPOLEN!"

Det stora skivformade UFO:t sågs tydligt och fotograferades av flera vetenskapsmän från olika nationer. Vetenskapsmännen rapporterade att UFO:t skapat kraftiga elektromagnetiska (som Owens förutsade) störningar på deras instrument.

Det var efter denna händelse det slog Owens:

"Plötslig klarnade allt, jag fann att jag var i kontakt med UFOs intelligenser. Och då blev jag skakad".

Från den dagen, säger PK-mannen, hade han möjlighet att på mental väg "koppla in" dessa rymdintelligenser när han så önskade. Mellan sig arrangerade de en serie fenomen där Owens "förutspådde" dem, medan rymdintelligenserna såg till att spådomarna slog in. I vissa fall, lät "de" Owens utföra vad som skulle ske med hjälp av hans PK-krafter, i andra fall gjorde rymdintelligenserna jobbet själva, och höll Owens informerad.

Resultatet har blivit mer än 200 PK-bragder och otroliga förutsägelser — alla finns dokumenterade — som strömmat ut från Ted Owens under de senaste sex åren.

"Jag har aldrig träffat dessa varelser!"

En sak skall genast klargöras för läsaren:

Ted Owens är inte en av de fantasifulla "kontaktfallen".

Han har aldrig träffat UFO-varelserna och inte heller färdats i deras farkoster, han har inte varit på deras planet och inte heller ätit deras exotiska mat.

Owens vill genast klargöra att han endast har mental kontakt med SIs (Space Intelligences), som av någon okänd anledning har funnit att hans hjärna är idealisk för att "motta meddelanden" av SI. Telepatiska meddelanden. Och det underligaste är att Owens kan "tala" med dem på två sätt. Owens tror, att han är den ende på jorden som har dessa anmärkningsvärda ESP-förmågor, och att Edgar Cayce, Moses och andra stora män från forntida civilisationer, hade en liknande direktkontakt med SIs.

Ted Owens har olika namn på sig själv, ibland kallar han sig "mellanhanden" för SIs, deras "talesman", deras "kontakt med jorden", eller deras mänskliga "relästation" för meddelanden.

Owens påpekar ofta att han inte är "ansvarig" för vad SIs gör, även om det sker via hans PK-krafter, eftersom SIs planerar och utför allt. Deras avsikter med alla paranormala demonstrationer, via Owens, är till för att bevisa deras existens så att myndigheterna lyssnar på dem (via Owens) och accepterar den hjälp de är beredda att ge mänskligheten. Allt som liknar "katastrofer" har Ted Owens ett samband med och SIs påstår att de är på jorden för att öka förståelsen mellan sig själva och jordens befolkning.

Trots att Ted Owens aldrig varit ufolog eller aktiv i UFO-forskningen på något sätt, har hans speciella och personliga släktskap med UFO-intelligenserna kastat nytt ljus över UFO-fenomen i allmänhet.

EM-effekter

Som svar på frågan: "Varför påverkar flygande tefat bilar och elektriska instrument när de kommer i närheten?", svarar Owens:

"Jag är glad för att ni frågade om just den saken, för SIs har nyligen förklarat detta för mig. När de kommer till ett område som de vill undersöka, kastar de ut ett "nät", precis som fiskaren kastar sitt nät överbord. De lägger ut ett elektromagnetiskt nät runt hela det område de vill undersöka, och detta nät stoppar allt och alla som befinner sig där: nätet är till för att hindra dem som finns i området att komma i kontakt med dem som finns utanför. Bilister i nätet har ingen möjlighet att tillkalla hjälp via radion, och det har inte heller flygplan. Om SIs ville, kunde de likvidera de människor som befann sig i området, men i stället använder de sig av ett EM-nät som, om man så vill, "paralyserar" all elektrisk kraft. Likadant är det med våra viltvårdare, de skjuter inte björnar och andra djur bara för att de måste passera genom området i en krissituation. I stället bedövar de dem, med t ex ett skott. Djuren överlever, och det gör också människorna som befinner sig i SIs tilltänkta undersökningsområde".

Owens tillägger:

"SIs måste bedöva människorna i området för att kunna lugna dem".

KTEN H RYMDMATERIA

Detta tyder på att landningar med EM-effekter inblandade är till för att "undersöka" vissa människor. Något sådant har naturligtvis varken observerats eller rapporterats. Vi vet egentligen mycket litet vad SIs aktiviteter går ut på när de släpper ut sina EM-"nät" för att "lugna" människor.

Materia från skyn

Utan att ha något direkt samband med UFOs, har materia fallit från skyn och varit en gåta för alla genom tiderna. Stora mängder fisk, paddor, köttbitar och blod — de mest otroliga saker har regnat ner från skyn. Hundratals sådana rapporter finns samlade av Charles Fort, och även i våra dagar strömmar liknande rapporter in. Ibland faller något från skyn när ett UFO passerar. En speciell substans — änglahår, en massa av märkliga fibrer — har ofta observerats falla från UFOs.

Som svar på en fråga om "fallande materia", där det nyligen rapporterats att kött och blod föll från skyn, och om SIs har något med det att göra, fick vi följande fascinerande svar av Owens:

"Jag tror inte att fläsket och blodet föll från skyn. Jag tror att det föll ut ur en annan dimension (varifrån SIs kommer). I samtliga fall där fisk och stenar fallit från skyn, tror jag att det har skett när SIs öppnat sin dimension för att köra ut eller in med en av sina farkoster".

Owens klargör närmare vad han menar när han förklarar att UFOt som kommer upp ur vattnet och "ser människor på stranden vid sjön eller havet, försvinner in i en annan dimension för att de inte vill bli observerade. Och när de kommer upp ur vattnet, drar deras kraft (EM-fält) kanske med sig fisk, stenar och till och med människor. Och när de sedan slår om igen till denna (jorden) dimension (en stund senare), i ett annat område än tidigare, kanske på andra sidan jordklotet, faller samma fiskar eller stenar eller människor — eller delar av människor — tillbaka till jorden igen i form av "materia från skyn".

En ganska hemsk förklaring till hur kött och blod kanske faller från skyn.

Obarmhärtigt? Grymt?

Men om en rymdfarkost från jorden en dag landar i en annan värld och sedan skall starta igen, skulle då dess astronauter slå av sina raketmunstycken bara för att några infödingar eller djur befann sig inom farozonen och kanske skulle brännas till döds?

"Monster" och "humanoider"

Owens erkänner att han inte vet mycket om de varelser som ofta observeras vid UFO-landningar. Men han spekulerar och kommer in på samma teori som Coral Lorenzen (APRO), som i sin bok skrev att folk sett humanoider och "håriga dvärgar" stiga ur UFOs och samla stenar och växter. Owens säger:

"Dessa humanoider och monster är SIs husdjur, och de samlar prover från jorden för SIs. Precis som vi använder chimpan-

ser, katter, hundar och hästar etc, som gör jobbet åt oss. Men i vilket syfte de vill ha dessa prover, det vet jag verkligen inte".

Owens säger att SIs inte konsulterar honom när det gäller viktigare angelägenheter, och inte heller får han vara med vid viktiga konferenser som gäller jordens öde.

De meddelanden han får från dem håller sig strikt till de PK-"mirakel" han skall utföra. Detta borde avhålla alla från att kalla Owens en bedragare eller självbedragare.

Självbedragare och galningar, brukar som alla vet, alltid placera sig ett steg högre än Gud.

Reportar, krönikörer och andra inflytelserika personer (som kommer att namnges längre fram) har sagt att PK-mannens märkliga förutsägelser kan vara tillfälligheter eller tur, men det är inte troligt. Fakta ser ut att tala för sig själva.

Låt oss se på en av Owens sensationellaste PK-förutsägelser.

Owens sade vid ett tillfälle till en sportjournalist:

"Sport är en ytlig företeelse. Men jag kan i det ämnet demonstrera mina PK-krafter för en liten grupp människor".

Owen demonstrerade sanningen i sitt påstående genom att förvärva matchen mellan två Philadelphia-lag, The Eagles i Nationella fotbollsförbundet och The 76'ers, ett proffslag i basketboll. Varför Owens valde Philadelphia är en obesvarad fråga.

Demonstrera PK-kraften inom sporten

Owens skrev till ett dussin sportjournalister innan 1968 års säsong skulle börja, och berättade att han "skulle störa The Eagles med sina PK-krafter", och förstöra alla deras chanser att nå mästerskapet. Han lovade att The Eagles spelare skulle få mer än 20 skador och förlora fler matcher än de vann.

Den säsongen skadades 30 spelare i The Eagles och de förlorade 11 matcher i rad.

Att detta var helt oväntat och nästan kusligt otroligt kan man se i de krönikor sportjournalisterna skrev:

"Förbannelse träffar The Eagles"... "Tal om svart magi och voodoo"... "Övernaturliga krafter stoppar The Eagles"... "Osynliga krafter har stoppat mitt lag".

Journalisten Stan Hochman gick den 30 september 1968 och såg en match med The Eagles, i sällskap hade han Ted Owens. Efter matchen skrev Hochman i tidningen Philadelphia Daily News:

"Jag trodde att jag skulle få se hur han (Owens) misslyckades i sitt försök att förhäxa laget. När The Eagles gjorde mål och fortsatte med 3-0 i favör, sa Owens: SIs blir tvungna att stoppa Woodeshick, och se till att han lämnar spelet".

Woodeshick var lagets stjärna. Ett gräl blossade plötsligt upp mellan två spelare och "plötsligt fanns Woodeshick inte kvar på planen... han blev utvisad för att han slagits... och spelet blev ännu märkligare."

Efter en kollision föll fyra spelare från The Eagles omkull och det andra laget, The Cowboys, tog ledningen. Matchen slutade med förlust för The Eagles.

I en annan krönika skrev Stan Hochman:

"Ett tag var Ted Owens upptagen med att frambringa regnstormar där det hade varit svår torka i sex års tid. Likaså ordnade han det stora strömavbrottet på västkusten i juni 1967. Men... ingen kom och frågade Owens om de fick använda honom för att skapa regn eller blåsa ut städernas ljus".

Hochman skrev också om den otroliga mängden av olyckor, säreget spel, och svåra otur som drabbade The Eagles under deras framträdande under 1968 års säsong. (Olyckorna skulle fortsätta hela året!) Hochman skrev i tidningen att allt som hänt The Eagles hade förutsagts av PK-mannen Ted Owens och också publicerats till bevis.

Följden blev senare att publiken svek the Eagles och lagets ägare, Jerry Wolman, ruinerades.

Hade Owens bara tur? Hade ödet bestämt att the Eagles skulle misslyckas 1968, utan inblandning av PK-mannen?

Owens beslöt att göra ett nytt test. Den 23 april, 1968, under-tecknade en prominent advokat ett dokument, vari det stod att Owens hade förutsagt att Philadelphia-laget The 76'ers skulle förlora mot Boston Celtics, och att The 76'ers skulle missa sina skott i ovanligt hög grad.

George Kiseda, sportjournalist:

"The 76'ers har glömt hur man skjuter, de kunde lika gärna ha försökt få ner en badboll i en tekopp".

En spelare i Celtics, Sam Jones, sade:

"Jag tror inte att det var vårt försvar som fällde dem. De mis-sade alla skott de sköt".

En annan sportjournalist sa:

"The 76'ers kunde helt enkelt inte få bollen i korgen".

Och det underligaste av allt var att the 76'ers var fruktade för just sin skjutskicklighet. Men resultatet blev, som en annan sportjournalist uttrycker det:

"De förblindades... jag har aldrig sett någonting liknande. La-gets förlust med 122—104 är ofattbart. Och i onsdags när de spela-de i Boston var det likadant... de var förblindade! Skottskillnaden var 18 mot 68 och the Celtics hade inte svårt för att vinna med 114—106 som ändade matchen i 3—3".

Och Celtics fortsatte att vinna, och blev det första okända laget som besegrat The 76'ers.

Sportjournalisterna hade ingen förklaring till vad de bevittnat, antingen var det ödet, eller — PK-mannen. Något annat fanns in-te att välja mellan.

Rymd-intelligensernas krig, mot Pan Am-747

Andra nyligen gjorda förutsägelser har skrämmande nog slagit in enligt föreliggande bevis.

Den 10 februari 1970 intervjuades Owens av Lawrence Maddry från Virginian-Pilot i Virginia Beach, Virginia. Owens valde då ut en avlägsen stat, och sade att UFOs skulle observeras över Bre-wer-Bangorområdet i Maine, och samtidigt med observationen skulle någon kraftkälla försättas ur funktion. Två veckor gick ut-an att något hände, men i början av den tredje veckan skrev tid-ningarna i Bangorområdet att UFOs observerats och där fanns också ett vittne som berättade att batteriet på hans bil försatts ur funktion.

Under intervjun, hade Maddry frågat:

"Nå, herr Owens. Vad tror ni kommer att hända under tiden ni är här?"

"Någon sorts kraftkälla kommer att försättas ur funktion", svarade Owens.

När reportern senare kom ut fann han att batteriet på hans bil inte fungerade.

Maddry's krönika konstaterar torrt:

"När Owens fick veta att mitt batteri inte fungerade, rullade han med ögonen och konstaterade... Hmmm, de måste vara myc- ket nära".

I början av januari 1970 lämnade Owens ett brev till en reporter in vilket det stod att han skulle skapa ett eller flera jordskalv den 22 januari.

På utsatt datum rapporterades jordskalv från Berkeley i Cali-fornien och i Japan. Faktum är att sex jordskalv rapporterades mellan den 22 januari och den 12 februari, som Owens förklarade med att SIs inte kunnat kontrollera på grund av det "eko" som uppstått från jordskalven den 22 januari.

Mera imponerande är att Owens berättade för Lawrence Maddry och andra journalister att SIs skulle starta ett "privat krig" med flygbolaget Pan American Airways, och att Atlanten skulle bli ett "ingenmansland" för deras gigantiska 747:or.

Två dagar senare lämnade en Pan Am-747:a Puerto Rico, den fick motorkrångel över Atlanten och tvingades återvända till flygfältet.

Nästa dag lämnade en 747:a London, den läckte plötsligt bensin och tvingades också återvända till flygplatsen.

Dagen därpå kraschade en 747:a vid starten av Stockton-flyg-fältet i Kalifornien.

Gissade Owens — eller visste han?

Var det tillfälligheter, eller PK-mannen Ted Owens spådom som slog in?

Källa: Saga's UFO Special 1971 Översättning och bearbetning:

J. O. Sundberg

ÄNGLAHÅR GÅTFULLT NEDSLÄPP MED FUNKTION INGEN KÄNNER

Av Lars Andersson

Ända sedan 1952 då det första fallet med "änglahår" rappor- terades har detta mystiska ämne tillhört de mest svårförklarliga "tefatslämningar" man funnit. Det är ju inte bara "änglahår" som tefaten släppt ut, i UFO-Information nr 3/74 handlar det om isblock som kom nerdimpande, men även många metaller har påträffats efter UFOs, rent magnesium 1964 i Argentina, tenn 1954 i Brasilien, koppar 1953 i Connecticut o.s.v.

Men det är de talrika observationerna av "änglahår" som intresserar oss här. Vi kan anföra ett fall hämtat ur boken "Flygande tefat — fantasi eller verklighet?" av Max B Miller:

"Kl. 12.50 den 17 oktober 1952 skulle rektorn vid läroverket i Oloron i Frankrike, M. Yves Prigent, med maka och tre barn just börja sin lunch i deras lägenhet i andra våningen, då sonen Jean-Yves tittade ut genom det stora fönstret mot norra delen av sta- den och plötsligt utropade:

— Ah, pappa, kom och se! Det är fantastiskt!

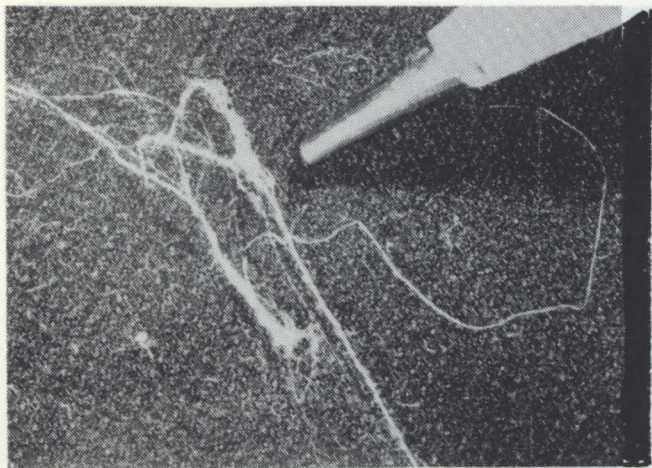
Så började en av de första tilldragelserna, i vilken det gåtfulla s.k. "änglahåret" är inblandat. M Prigents egen berättelse åter- ges här efter Aimé Michels bok "The truth about flying saucers".

"I norr avtecknade sig ett ulligt moln av underlig form mot den blåa himlen", omtalade rektorn. "Ovanför det rörde sig en lång smal cylinder med 45 graders lutning i en linje sakta mot sydväst. Jag uppskattade dess höjd till 2 à 3 kilometer. Föremålet var vit- aktigt, icke-lysande och mycket skarpt avgränsat. Ett slags plym av vit rök stod ut från dess övre ända.

På något avstånd framför cylindern låg tretton andra föremål på samma bana. För blotta ögat såg de närmast ut som suddiga bollar eller rökpuffar, men med tillhjälp av en teaterkikare kunde man urskilja ett rött klot i mitten, omgivet av ett slags gul- aktig ring, som lutade så att den dolde nästan hela den nedre delen av klotet men lämnade den övre delen synlig. Dessa "tefat" flög parvis efter en bruten linje, som huvudsakligen känne- tecknades av korta och snabba sicksackstreck. När två tefat åt- skildes, bildades en vit strimma liknande en elektrisk båge mellan dem.

Alla dessa underliga föremål hade ett ymnigt släp efter sig, som sakta föll till marken då det skingrades. Stora stycken av det hängde i flera timmar på tråden, på telefontrådar och på husta- ken.

"Fils de la Vierge"-släpet, som fransmännen kallar de spindel- vävsfina trådarna, spreds ut över hela landskapet. Vid en närma-

Trådar från s.k. "änglahår" som spreds över ett stort område i San Fernando Valley, USA, år 1953. Ämnet som snabbt liksom "smälte" bort, förr enligt vittnen från en stor skivformad farkost.

re undersökning fann man att "änglahåret" mest av allt liknade ull- eller nylonfibrer. Vid minsta beröring blev det geléaktigt och försvann gradvis — samma egenskaper som varit utmärkande för liknande fenomen alltsedan dess. På grund av fibrernas hastiga förstöring har det varit omöjligt att analysera dem kemiskt.

M. Prigent och hans familj var inte de enda vittnena till fenomenet. Invånarna i grannstaden Géronce och resande i Josbaigt-dalen blev också varse föremålen. Borgmästare Borbes i Géronce var ett av vittnena till det märkliga skådespelet.

Exakt tio dagar senare — den 27 oktober — berättar Aimé Michel, att fenomenet upprepades på himlen över floden Tarn nära Gaillac i Frankrike. Då händelsen i alla avseenden stämde överens med Oloronobservationen, vore det meningslöst att återge den här.

I denna artikel hävdas att det varit omöjligt att analysera fibrerna kemiskt, men detta stämmer inte längre. I K Gösta Rehns bok "UFO! Nya fakta om de flygande tefaten" nämnes en analys av "änglahår" som utfördes vid Florensuniversitetets institut för analytisk kemi den 30 nov. 1954.

Institutet meddelade: "Resultatet av den kvalitativa spektrografiska analysen och av den mikroskopiska granskningen av två fibrar med en vikt på cirka 1 mg var, visar att kisel (silicium), kalcium, magnesium och bor är grundkomponenterna i materialet. Förmodligen motsvarar detta ett spunnet material av glasaktig natur".

Nu vet vi alltså vad "änglahåret" huvudsakligen består av. Det finns ännu ett fall med "änglahår" inblandat, beskrivet i Millers bok, men det skulle föra alltför långt att nämna att även detta här. Vi skall dock se på några intressanta rader ur rapporten:

"Var det bara spindelväv?" frågade Valley Times. "Observatörer säger nej. Enligt några av dem, som är svampkännare, kan man inte heller räkna med möjligheten att det mystiska ämnet skulle kunna vara något annat slags mjölliknande insektsämne."

"Det tycks ofta 'hoppa' ner från en buske eller ett träd och klistra fast i håret på folk" sade Mrs Dangelo, när hon beskrev dess egenskaper.

Skall man då våga sig på att ge ett svar på någon av dessa frågor:

"Vad fyller 'änglahåret' för funktion?"

"Vad är meningen med dessa nedsläpp?"

Det är ju två nästan likadana frågor, men man kan ju försöka spekulera lite över dem.

Är "håret" ett slags avfall som man spinner ihop i tefaten? Inte helt osannolikt, men det måste vara ganska underliga "sopor" som består av metaller som magnesium och kalcium. Även om det inte rör sig om organiskt avfall, borde rimligtvis de båda metallerna magnesium och kalcium förekomma i oxidform, eftersom det ju är två mycket reaktiva metaller.

Faktum att ämnet försvinner efter en tid kan nog stärka hypotesen om avfall, ty vem drömmer inte om förstörbart avfall?

En annan teori som jag skall lägga fram här, gav sig när jag läste om de plastremsor som hittades på Gotland för en tid sedan. Kanske har "änglahåret" till uppgift att störa radarsystemens funktioner?. Mig veterligt har emellertid aldrig någon radarstörning förekommit i samband med "hårutsläpp".

"Änglahår" täckte område på 500 m diameter!

I "UFO-Investigator" mars 1974, återges ett fall av "änglahårs-nedsläpp". Rapportören som vill vara anonym har gett följande skildring till en NICAP-forskare:

Klockan var omkring två på eftermiddagen den 22 oktober 1973, då observatörens barn kom inrusande i hemmet i Sudbury, Massachusetts och ropade: "Mamma kom och titta på världens största spindelväv!"

Den unga mamman följde med sonen ut på gårdsplanen, och hon fann då till sin oförställda häpnad att ett spindelvävsliknande ämne hängde överallt i buskar och från telefonledningar. Hon vände blicken upp mot himlen och såg då ett silverglänsande, kulformat föremål susa i västlig riktning och försvinna bakom trädtopparna. Under iakttagelsen lade hon märke till att trådar av det spindelvävsliknande ämnet dalade ned från skyn.

Iakttagaren har en god teoretisk bakgrund med bl.a. studier i biologi och kemi bakom sig. Detta hjälpte henne sannolikt att vidta en del åtgärder för att bevara bevisen. Hon gick in i huset och förfärdigade en pappersbehållare för "spindelväven", som hon samlade in och sedan förvarade lufttätt under kyla. Hon beskrev ämnet som liknande vanlig spindelväv fastän tjockare. Det kändes klippigt och smetade ihop vid beröring.

Iakttagelsen av det märkliga fenomenet varade drygt en halvtimme. Nedfallet avtog småningom i intensitet och hon beslöt att tillkalla en granne, men denna kom hem först vid 4-tiden på eftermiddagen. Man kunde fortfarande se en del trådar sväva ned från himlen. Overallt låg ämnet utbreddt: över biltaket, över buskar och markyta.

NICAP:s utsände medarbetare fann bl.a. att "änglahåret" spritt sig över en yta med en omkrets på ca 500 m. Vid analys som gjordes på flera olika laboratorier kunde man åtminstone fastställa, att det inte rörde sig om spindelväv. NICAP anser, att ämnet kräver en långt mer ingående undersökning vid laboratorier med ändamålsenlig utrustning.

"Änglahåret" lades under mikroskopet två dagar efter händelsen. Det var vitt och halvgenomskinligt. Det visade sig också att fibrerna efterhand minskade i diameter och det ämne som samlats in och kylts ned av observatören blev för varje dag allt mindre.

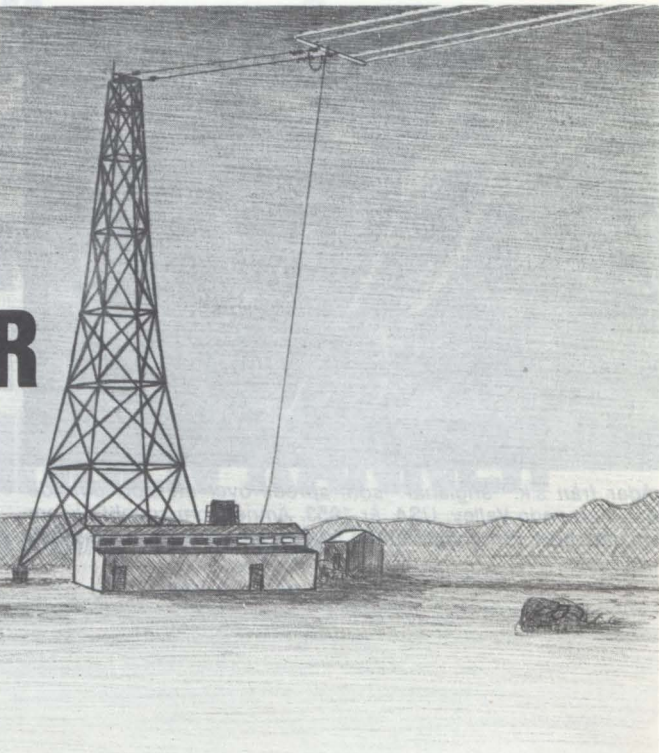
Kontroll gjordes vid de lokala väderleksstationerna för att höra om därifrån avsänts ballonger av något slag under observationsdagen. Även ett antal industrier fick förfrågningar. Man kunde fastställa, att det inte finns vare sig glasfiber- eller asbestfabriker i New England-området.

Nitton dagar senare observerade en fysiklärare och sju elever från Ephraion Curtis High School ett lågtflygande oidentifierat föremål på endast 600 m avstånd från den plats, där "änglahåret" släppts ned. Föremålet kom flygande över trädtopparna knappt 100 m från skolfönstret, där läraren och eleverna stod och tittade. Vid detta tillfälle fann man emellertid inget "änglahår".

En av de tidigaste kända rapporterna om "änglahår" dateras till den 21 september 1741. Man fann då detta ämne i Bradley, England. Fibrerna var 10–15 cm långa och föll under flera timmar från himlen. Någon främmande luftfarkost syntes emellertid inte till.

MÄRKLIGA RADIOSÄNDNINGAR FRÅN OKÄNDA VÄRLDAR

CBV

Av John A. Keel

Högt uppe på en vindpinad bergssida, 2 000 m över havet, vid Colorado Springs i Colorado, sträckte sig sommaren 1899 ett 45 meter högt och besynnerligt torn upp mot himlen. Det var konstruerat och rest av en lång man med barskt utseende vid namn Nikola Tesla. Ett nu glömt geni, som förbättrade växelströmsprincipen och vars omfattande grundforskning för elektricitetens tidsålder är nästan ovärderlig. Thomas Alva Edison fick det mesta av äran och Tesla slutade som en egendomlig excentriker, ensam och okänd, på ett sjaskigt hotell i Manhattan. Men medan han ännu hade gnistan, utsände han en bländande strålgans.

Denna sommar när Nikola Tesla använde de trettiotusen dollars, som han hade fått av överste John Jacob Astor, experimenterade han med radiovågor. Han hade byggt en kraftig sändare och mottagare och försökte nu komma fram till en metod där man kunde sända elektrisk energi genom luften, så att man undgick de mycket kostnadskrävande ledningssystemen. Energi, som kunde vara drivkraft i motorer och som kunde få lampor att lysa. Det lyckades, åtminstone delvis, för lamporna och utrustningen i hans senare laboratorier fungerade utan ledningar.

Tusentals kilometer därifrån var en annan ung man vid namn Marconi också strängt upptagen med att experimentera med batterier och rör. Denna sommar lyckades Marconi sända bokstaven V (tre korta och en lång) till en tämligen primitiv mottagare, som sköttes av hans medhjälpare omkring femton kilometer bort. Detta var de enda två fungerande radioapparaterna på jorden.

Men på ett eller annat ställe måste det ha funnits en tredje sändare! En natt medan Tesla arbetade ensam i sitt bergslaborato-

rium blev det plötsligt liv i hans apparat och han mottog en sär egen, intelligent, men oförståelig signal.

— Naturligtvis var jag fullt förtrogen med sådana elektriska fenomen som härrör från solen, norrsken, och liknande —, skrev han senare, — och jag var fullständigt säker på att dessa signaler inte kunde ha sin upprinnelse i något av dessa fenomen. Jag har en ständigt växande känsla att jag var den förste som hörde en planet hälsa en annan välkommen —.

Tesla blev den förste vetenskapsman, som uppfångade dessa mystiska, intelligenta radiovågor, som vår planet ibland träffas av och som sedan förbryllat generationer av forskare. Han var en mycket säregen och mystisk man. År 1900 sade han till en journalist:

— Vi kan inte med absolut säkerhet hävda, att det inte färdas några av dem (de "exosfäriska") ibland oss. Detta för att de kan vara av en sådan beskaffenhet och deras existensform av sådan art, att vi är ur stånd att förstå dem. Han underströk denna uppfattning då American Magazine intervjuade honom år 1921:

— Under hela min uppväxttid såg jag projektioner, ofta i samband med starka ljusfenomen. Bilden av ett föremål visade sig så levande för mina ögon, att jag inte kunde säga, om det jag såg var verkligt. Även om jag sträckte ut handen genom projektionen, förblev den kvar på sin plats i luften.

Två år efter Teslas försök i Colorado sände Marconi bokstaven S (tre korta) över Atlanten och en ny era i kommunikationen mellan människor inleddes. Redan från början mottog radiotelegrafister över hela världen signaler, som ingen kunde identifiera eller förstå. Några av dessa signaler var så kraftiga, att de tycktes komma från en källa, som inte låg mer än ett par kilometer från mottagaren och de överträffade alla andra i signalstyrka. Det enda man kunde känna igen vid dessa gåtfulla signaler var bokstaven V. Marconi meddelade, att stationer från hans bolag uppfångade dessa piratsignaler redan före första världskriget. År 1921 deklarerade Marconi fortfarande att han trodde, att signalerna kom från en annan civilisation någonstans i rymden.

Då 1924 närmade sig, var signaler från Mars ett mycket populärt ämne i tidningarnas söndagsbilagor. Då Mars bana år 1924 förde planeten i närheten av jorden, gjordes omfattande försök att uppfånga eventuella signaler. De flesta större radiostationer

och amatörsändare över hela världen deltog frivilligt och lyssnade. Dr David Todd, den ledande astronomen på Amherst College, monterade upp en konstruktion, som blev känd som Jenkins Radiokamera, på ett av flottans observatorier. (Jenkins var en pionjär inom TV-forskningens område). Mars kom närmare och alla väntade. Den 24 augusti 1924 stängde alla amatörer, offentliga och militära radiostationer av sina sändare. De blev inte besvikna. Egendomliga signaler blev inrapporterade av lyssnare från hela världen. Dr Todds instrument rasslade och klirrade och en lång fotografisk remsa rullade fram. Då den blivit framkallad visade den en tämligen regelbunden samling prickar och streck, enligt New York Times. Men på den andra sidan ses med nästan fullständig regelbundenhet anbragta mellanrum, besynnerligt sammansatta grupper, vilka ger ett grovt tecknat människoansikte. Det var tekniskt omöjligt för Jenkinsapparaten att producera teckningar.

Detta förbluffande experiment kom på förstasidorna överallt och hundratals radioamatörer kom med uppgifter om vad de själva hade uppfångat. Eftersom det vid denna tid endast fanns mycket få rundradiostationer, och de flesta amatörer jobbade med primitiv hemmagjord utrustning, vars räckvidd var begränsad, har vi här ännu ett mysterium. Dessa egendomliga signaler måste ha varit osedvanligt kraftiga. Möjligheten av att hela världen utsattes för ett skämt av ett eller annat original kunde uteslutas, likväl kunde det se ut, som om signalerna måtte komma från jorden. Men varifrån och från vem?

Dessa signaler mottogs under hela 1920 och 1930-talet. Dr Hugh Mansfield Robinson utförde en serie experiment med en rad osedvanligt känsliga mottagare under 1921. Han mottog en serie intelligenta signaler på 30 000 m-våglängden och Ernest B Rogers, den ingenjör som ledde försöksserien, uttalade att de var av utomjordiskt ursprung eftersom det inte fanns någon sändare med denna styrka här på jorden.

En radioamatör och astronom vid namn Grote Reber mottog år 1939 tydliga signaler i from av långa och korta tecken från rymden. Han hade byggt en tio meter hög antenn i Wheaton i Illinois (strax utanför Chicago), och sade att han ofta hade lyssnat till signalerna upp till åtta timmar åt gången. De tycktes komma från ett ganska bestämt ställe på himlen.

Radioastronomin befann sig då i sin barndom och signaler uppfångades både från Venus och Jupiter. Men dessa visade sig vara naturliga statiska fenomen som täckte en stor del av bandet. Professor Hermann Oberth, den tyske raketpionjären, arbetade med radioteleskop och han framlade en teori om, att intelligenta signaler kom från de fjärran stjärnorna Epsilon Eridani och Tau Ceti, som båda ligger på ett avstånd av ca elva ljusår från jorden. Han baserade sina beräkningar på det felaktiga antagandet, att signalerna var sporadiska (de är konstanta) och endast blev mottagna en gång vart tjugioandra år, alltså elva år för att nå fram och elva år för att nå tillbaka.

Om den verkliga källan till detta fenomen är elektromagnetisk och om jorden konstant ligger inbäddad i energistrålar eller vågor, som bevisligen blir riktade mot den, är dessa fenomen näppligen överraskande. Dessa signaler kan ha existerat långt innan de apparater utvecklades som var nödvändiga för att kunna uppfånga dem. Först då vi hade den nödvändiga utrustningen ställdes signalkällan in på de frekvenser där vi kunde avlyssna dem. Den — eller de — är också i stånd att spela oss spratt med alla våra elektriska kommunikationsmedel efter eget gottfinnande . . . och det finns bevis på att så har skett.

Under vågen av spökflygare på 1930-talet över Skandinavien uppfångade radioamatörer i Sveriges och Norges glesbygder gåtfulla meddelanden på sina kortvågsmottagare. Kanske ufonauternas småsnack i etern, ofta på genuin svenska. Den skandinaviska pressen hade en idé om att Tyskland eller Sovjetunionen kunde vara ansvariga för utsändningarna, men något verkligt bevis för detta kom aldrig i dagen.

I otaliga UFO-fall från senare tid har vittnen berättat att de hört märkliga gutturala stämmor och morseliktande signaler på sina bilradio-, TV-apparater och telefoner medan flygande tefat svävade över huvudet på dem. I särskilt utsatta områden har FM-radiomottagare också en vana att uppfånga dessa signaler. Vid många tillfällen har dessa röster och ljud kommit ur högtalare, som var avstängda eller som inte ens var inkopplade.

En högtalare består av en elektromagnet som sätter ett membran av papper eller styv väv i svängningar. När membranet är satt i svängning, sätter det givetvis också luften omkring sig i svängningar och frambringar således hörbara ljudvågor. Teoretiskt kan strålar av elektromagnetisk energi på en mycket låg frekvens (VLF — very low frequency) mycket väl aktivera magneten.

I januari 1954 hörde folk över hela mellanvästern i USA en besynnerlig röst från avstängda radioapparater. Släpande och monotont uttalade stämman: "Ingen behöver vara rädd, även om jag talar från rymden. Men om ni inte upphör med era krigsförberedelser, blir ni utplånade". Märkligare är det att ett budskap skall ha uppfångats på radion vid Londons flyghamn senare denna månad.

Antropologen George Hunt Williamson, hävdade att han varit närvarande, då en radioamatör sommaren 1952 kom i kontakt med en annan värld. Här är Williamsons berättelse om experimentet:

— Försöket var av sådan art, att om meddelandena hade varit ett falsarium hade de avslöjats som sådana omedelbart. Han sände en fråga (till rymdväsendena) över sina sändare och han fick svar. Utan att meddela någon skiftade han snabbt till 160-metersbandet och ställde en ny fråga. Till hans stora överraskning kom där också snabbt ett svar på den sista frågan! Varje radiooperatör vet, att motstationen inte hade en jordisk chans att veta vilken våglängd han skulle skifta över till! Även om herr R hade meddelat motstationen att han skulle skifta över till 160-metersbandet, skulle denna ändå inte ha kunnat finna honom på detta band förrän frågan hade sänts ut. Det intressanta är att frågan inte skulle kunnat besvarats såvida den inte hade blivit mottagen.

Williamson lade ned mycket tid på att resa runt och forska i Sydamerikas förhistoriska ruiner tills han plötsligt försvann spårlöst i början på 60-talet.

Vid ett möte för tefatsbitna vid Giant Rock i Kalifornien år 1954 sade en av talarna:

— De varelser som finns ombord på rymdskepp och flygande tefat kan läsa tankarna hos en radiooperatör och de gör det. De vet när han befinner sig flera meter från sin radioanläggning och de ger honom tid till att komma fram till denna, innan de börjar att sända.

— Vid ett tillfälle där det rörde sig om tankeläsning över ett större avstånd, levererade dessa väsenden svaret på en diskussion, som pågick i ett helt annat rum och som det överhuvud taget inte hade refererats till över radion.

Ganska många radioamatörer har under senare år berättat om kontakter med UFOn. Kanske beroende på att de hela natten är omgivna av apparater som utstrålar kraftiga magnetfält som på ett eller annat sätt kanske utnyttjas av fenomenen.

Den 3 augusti 1958 uppfångade radioamatörer över hela USA en besynnerlig utsändning på det internationella 75-metersbandet. En mansstämma presenterade sig som "Nacoma från planeten Jupiter" och meddelade sina lyssnare att atomförsöken kunde leda till en världsomfattande katastrof. I två och en halv timme talade rösten på engelska, tyska, norska och på sitt eget språk som beskrevs som "musikaliskt".

"Det var den kraftigaste signal som jag någonsin har mottagit" berättade en av radioamatörerna. Hundratals människor hade gott om tid att lyssna och flera radioamatörer inviterade vänner och grannar till att lyssna, eller ringde till sina släktingar i andra stater.

Federal Communications Commission förnekade senare varje kännedom om utsändningen.

Korendor, en fjärran och okänd planet, gav sig tillkänna en varm julkväll 1961. Artonårige Bob Renaud, en entusiastisk radioamatör, "körde runt lite på kortvågsbanden" hemma hos sig själv i en liten stad i Massachusetts, då det plötsligt bröt igenom ett pep . . . pep . . . pep . . . från högtalaren. Ljudet irriterade honom och utan resultat försökte han att skruva bort från signalen. "Den upphörde" skrev han senare, "men i stället kom där en varm och sensuell, kristallklar kvinnorröst som sade: 'Bob, kan du stanna lite på denna våglängd?'"

Denna rymdkvinna presenterade sig som Linn-Erri (liksom de numera avlagda och föråldrade demonerna och änglarna före-

drar rymdfolket namn med dubbelkonsonanter). Under de följande månaderna dikterade hon ett otal uppsatser om bristerna bland jordens människor och hur mycket bättre hennes egen planet var . . .

Renaud-fallet utvecklade snabbt samma mönster som vid andra kontaktfall. Klockan två på natten den 22 december 1962, körde en bil upp framför Renauds hem — det är hans egen berättelse — och tre män med normalt utseende bjöd honom att följa med. De körde till ett ensligt beläget ställe där de demonstrerade en apparat för honom, som kunde upphäva tyngdkraften. En jättestor sten blev lyft 50 meter upp i luften. Så siktade de den mot en annan apparat, och stenen upplöstes. Senare tog de honom med till en hemlig underjordisk UFO-bas i Massachusetts, ja, de tog honom till och med ut på en liten rundtur i ett flygande tefat.

Renaud hävdar, att han byggde om en TV-apparat efter korendianernas anvisningar, så att han kunde motta program från yttre rymden. Då Linn-Eriss ansikte kom till synes på bildskärmen, visade hon sig vara en prakfull blondin. Hon såg inte ut att vara mer än sjutton — arton år gammal, men sade sig vara 74 år, "vilket i vår värld är livets vär".

Den 30 januari 1965 gick rymdfolkets kontantförsök ut över en annan radioamatör. Strax före midnatt den 29 januari såg George M Clemens, borgmästare i Monterey i Californien, samt flera andra vittnen, ett strålände upplöst klotformat föremål sväva över Montereyviken. Det såg ut som om det långsamt sänkte sig mot marken på andra sidan viken, innan det försvann ur sikte.

Två timmar senare stängde Sidney Patrick, en 45-årig TV-reparatör, av sin radioutrustning för att ta en promenad innan han gick till sängs. På Monresa Beach strax utanför Monterey, hörde han ett surrande ljud och han fick syn på en besynnerlig maskin, som var formad som två stora tallrikar, lagda mot varandra. Han blev inte särskilt förvånad över denna syn erinrade han sig senare utan vände om och begav sig snabbt därifrån.

"Var inte rädd", sade en hög röst från föremålet. "Vi är inte fientligt sinnade". Sidney Patrick slutade att springa. "Vi vill dig inte något ont. Du är välkommen att komma ombord".

Patrick stannade och övervägde situationen. Han kände sig lite förvirrad och löjlig. En lucka öppnades och han närmade sig den försiktigt. Rösten bad honom komma närmare. Han steg in i ett litet rum på omkring 2 gånger 2 1/2 meter, där han blev hälsad välkommen av en medellång man med mycket blek hudfärg. Patrick lade märke till att mannens näsa och haka var något spetsiga och att hans fingrar var osedvanligt långa.

— Hans händer var mycket rena. Fingernaglarna såg ut som de hade undergått manikyr. Patrick berättar vidare:

— Deras dräkter var i två delar, men utan knappar eller blytlås så vitt jag kunde se. De såg ut att ha skor, som mest liknade stövlar som gick upp till midjan. Det fanns inga muffar omkring ankarna som på barnoveraller. De hade sulor och klackar precis som vi, och jag kunde höra fotsteg när de gick på det gummiliknande golvmaterialet. Kragen hade ett mycket vackert snitt, den gick ned i ett V framtill och på delen omkring halsen fanns ett slags bård. Det var flera färger på den, men jag kan inte beskriva hur de såg ut, eftersom det var färger som jag aldrig någonsin har sett tidigare, de var mycket vackrare än våra färger.

Då Patrick frågade efter mannens namn fick han till svar: "Du kan kalla mig Zeeno". Vad Patrick inte visste var, att det grekiska ordet för främling (xeno) uttalas zee-no. Som tekniker var Patrick i stånd att lämna en detaljerad beskrivning av fartygets inre och han blev ytterst förvånad, då Zeeno visade honom in i ett rum "som mest av allt liknade ett kyrkorum".

— Rummets färgprakt var så överväldigande, att jag nästan svimmade när jag trädde in. En blandning av sköna färger — jag kan inte beskriva dem. Där stod åtta stolar, en pall och något som såg ut som ett altare. Zeeno sade till mig: "Vill du ära den Högsta Gudomen?". Jag visste inte vad jag skulle säga. Jag är fyrtiofem år gammal, och innan denna natt hade jag aldrig märkt den Högsta Gudomens närvaro, men denna natt märkte jag honom.

Efter en kort flygtur blev Patrick nedsatt igen på den strandremsa där han blev tagen ombord. Han satte sig ögonblickligen i förbindelse med flygvapnet och berättade om sin upplevelse. Senare blev han i tre timmar utfrågad av en officer från den närliggande Hamiltonflygbasen. "De ville ha ett utförligt referat, minut för minut", berättade han senare i en telefonintervju. "Jag gav

dem en noggrann beskrivning av vad som hade inträffat. De var de första som fick reda på det. Det var vissa detaljer som de bad mig att inte nämna för andra. Men jag tycker att allt skall fram. Jag ser ingen anledning till att hemlighålla något. Flygvapnet önskade, att jag inte skulle avslöja vad Zeeno hade sagt mig: att rymdfolket inte använde några pengar. Jag skulle inte heller få röja något om fartygets form och typ, därför att det då kunde antydas att flygvapnet inte gjorde sin plikt. Jag sade till dem att jag inte såg någon anledning till detta. Jag vet, att flygvapnet trodde på redogörelsen därför att de efteråt undersökte hela området kors och tvärs. De uppehöll sig här en lång tid efter händelsen".

"Jag fick inte yppa något om tefatens kommunikations- eller drivmetoder". (Patrick antog att föremålen drevs av ljusvågor eller magnetvågor). Inte heller mannens namn, "det fick jag inte heller nämna, för det var betydelselöst".

Journalisterna upptäckte, att Sid Patrick stöddes av alla som kände honom. Alla ansåg honom för att vara en hederlig och trovärdig människa och han var varken religiös fanatiker eller UFO-intresserad. Ironiskt nog förkastade olika UFO-grupper hans berättelse direkt på grund av de religiösa övertonerna. Alla andra, inklusive flygvapnet, tog honom mycket allvarligt.

Radioamatörer mottar fortlöpande besynnerliga meddelanden från ett eller annat ställe. Folk med primitiva mottagare i särskilt utsatta områden har noggrant rapporterat om alla former av manifestationer ända till materialisationer av varelser i deras små vindskupor. Det är inte ovanligt, att UFO-kontaktpersonerna får direkta meddelanden från främlingarna över sina vanliga rundradiomottagare. Ja, en del människor menar, att det plötsligt dyker upp bilder av rymdfolket på deras TV-skärm och att dessa har talat direkt till dem. Den stora ökningen av sådana händelser som inträffat sedan 1965 kan tyda på att de är i färd med att hitta på en ny lek. Det ser ut som ett tämligen urvattnat avskrap från science fictionlitteraturen. Men den dag kanske kommer, då det från varenda högtalare på jorden och på varje jordiskt språk, plötsligt knastrar fram ett besked till hela mänskligheten. Detta skulle nog göra att vi snabbt fick ändan ur vagnen!

Under första världskriget experimenterade man med långvåg, VLF (very low frequencies). Dessa våglängder kräver en specialbyggd mottagare. Under senare år har det i all tysthet byggts icke så få långvågssändare över hela jorden, trots att det endast finns få mottagare på den allmänna marknaden och mycket få amatörer som har VLF-utrustning.

Amerikanska flottan har åtskilliga gigantiska anläggningar som kostar miljarder dollars och som har till uppgift att fungera som förbindelselänk med alla dess atomubåtar i världshaven (långvåg kan gå genom vatten). Här några exempel för att ge läsaren en uppfattning om deras storlek: den största legala, kommersiella sändaren är på 50 kilowatt. Voice of America har vanliga sändare på 500 kilowatt. Men Sovjetunionen har i Odessa en sändare, EWB, på femtusen kilowatt! Och den amerikanska långvågssändaren vid Cutler i Maine är på tvåtusen kilowatt. Det finns nu 150 långvågssändare utsprida över hela denna planet och bortsett från några få atomubåtar och en mängd spioner, finns det inga mottagare.

Vad sänds då från alla dessa jätteanläggningar? Ja, sändaren WWW sänder inte ut annat än tidssignaler . . . om någon skulle ha lust att ställa sin klocka. Oftast är det uteslutande fjärrskriftanläggningar som används på stationerna. Fjärrskrivarens signaler låter nästan som musik, närmast som säckpipor över en högtalare. Utsändning av mänskligt tal på de lägsta VLF-frekvenserna är av olika orsaker mycket svårt och det görs ytterst sällan. Likväl har några amatörer med långvågsutrustning rapporterat, att de har uppfångat gutturala, oförståeliga röster nere omkring sex kilohertz.

"Alla former av besynnerliga (och ofta också oförklarliga) radioljud och signaler dyker på mystiskt vis upp på långvågsmottagare", skrev Radio-TV Experimenter i april-majnumret 1967. Detta nummer ger också detaljerade anvisningar om hur man bygger en långvågsmottagare för några tior.

(forts i nästa nr)

Övers:

III. Chris Vos

THORVALD BERTHELSEN

Fru Brita Raninger har haft märkliga upplevelser ända sedan 4-års-åldern.

Foto: Kenneth Samuelsson

Av J. O. Sundberg

— De flygande tefaten är vänligt inställda till jordens befolkning, och de kommer från en underbar planet som ligger relativt nära jorden.

Detta säger 55-åriga fru Brita Raninger i Söderköping, en sann-drömmerska och "spåkäring" som haft många egendomliga UFO-upplevelser och som påstår sig stå i kontakt med rymdvarelser.

Redan när fru Raninger var fyra år och bosatt i Tuna i Småland mötte hon en märklig varelse från en annan planet. Hon berättar:

— Vårt hus låg alldeles intill vägen, och en kväll hörde jag någon gå utanför på vägen. Jag blev nyfiken och gick ut. En vitklädd dam kom mig till mötes. Damen gav mig ett litet grönt blad. Det såg ut som ett litet fikusblad. Jag visade det för min mor och några bekanta som var på besök, men ingen kunde identifiera det.

— Mor trodde, att bladet hörrörde från en krukväxt men en tant, som bodde i närheten, hade en sådan krukväxt och vid jämförelse var det inte alls samma blad som det jag fått av "ängeln".

— Du tror alltså att den vitklädda damen — ängeln — var en varelse från en annan planet?

— Ja, det tror jag. Det var många i trakten som hade sett den vitklädda damen, och någon förklaring till hennes uppträdande fick man aldrig.

Det märkliga "bladet", som var kolossalt hårt, rödbrunt till färgen med gula fläckar i, försvann senare och har inte återfunnits. Fru Raninger tyder det som ett "meddelande" från den kvinnliga rymdvarelse.

— Jag var sex år, när jag hade nästa underliga upplevelse. Det var antingen midsommarafton eller midsommardagen år 1926, då vi satt en hel massa människor på en kulle utanför bostaden. Plötsligt fick tre, fyra stycken av oss se ett kors på himlen, och sedan hördes en vacker körsång. Några kunde inte höra den alls, andra såg bara ett stort sken på himlen, men jag och några till såg det lysande korset som majestätiskt seglade fram på himla-valvet.

— Efteråt har jag fått höra, att massor av människor både hört

KVINNA I SÖDERKÖPING I TELEPATISK KONTAKT MED VARELSER FRÅN RYMDEN

körsången och sett det lysande korset över Ramunderberget i Söderköping samma år.

I augusti 1956 kretsade sällsamma farkoster över Tuna i Småland. Fru Raninger satt och drack kaffe tillsammans med vänner och bekanta i föräldrahemmet, när en inbjuden lantbrukare plötsligt sa: titta på de där rådjuren, vad springer de för?

— Svaret lät inte vänta på sig, berättar fru Raninger. Ett helikopterliknande föremål blev plötsligt synligt över skogen. Det sänkte sig och landade. Fyra märkliga varelser sprang ur det och gjorde några vändor kring farkosten. Men ingen av oss ville se vad som hände; rymdvarelser och flygande tefat var nästan tabu år 1956. Man betraktades som underlig om man trodde på sådant.

Två månader innan UFO-händelsen i Tuna hade fru Raninger bevittnat en UFO-landning utanför Harsby nära Söderköping — och det är efter denna händelse hon säger sig ha fått telepatisk kontakt med rymdvarelserna.

Det var den 12 juni 1956, klockan var mellan 7 och 8 på kvällen och fru Raninger satt och mediterade under en stor ek vid Harsby utanför Söderköping. Solen hade gått ner bakom skogen — som var mycket tätare på platsen vid den tiden. Solstrålarna sken dock fram i gläntan, 150—200 meter längre bort, där hon snart skulle få se en märklig syn.

— Jag hade suttit under eken i fem-tio minuter då jag plötsligt hörde ett surrande ljud, berättar fru Raninger. Först trodde jag, att det var jordgetingar och jag fäste mig inte så mycket vid det. Men så hörde jag, att det var ett ovanligt, entonigt ljud. Det hördes inte så högt men det var tillräckligt för att fånga min uppmärksamhet.

Så framträdde ett par gestalter i gläntan — små grönkädda varelser, som skuttade omkring en tefatsliknande farkost.

— Varelserna hade blanka gröna kläder, som täckte dem från topp till tå, ja, inte huvudet förstas. De hade inga huvor utan långt, svartlockigt hår som böljade ned över axlarna. Deras dräkter var åtsmitande och liksom gjorda av något läderliknande material, lite uniformsliknande till utseendet.

— De rörde sig snabbt runt den tefatsformade farkosten, och då den ene vände sig om och stirrade på mig blev jag liksom hypnotiserad av hans blick. Jag fick genast av honom — kanske telepatiskt — ett intryck av att de landat för att reparera farkosten som det uppstått något fel på, berättar fru Raninger.

De smidiga små varelserna var ungefär 150 cm långa, hade ett "mongolliknande utseende" och verkade inte rädda för fru Raninger utan snarare nyfikna.

Fru Raninger blev inte rädd för dem men lite skakis och stel i kroppen. Hennes första reaktion var, att varelserna utgjorde en

bekräftelse på något. Hon hade en längre tid känt sig iakttagen av något, som hon inte kan förklara.

Den tefatsliknande farkosten skimrade i blågrönt. Hon beskriver den som en stor flat skiva med en större kupol på översidan och en mindre utbuktning på undersidan. Hela farkosten var 1.20–1.30 meter hög. Den omgivande skivan mätte cirka 4,5 meter i diameter, och den övre kupolen — i vilken rymdvarelserna senare satte sig — var cirka 1 meter hög.

— Efter 10–12 minuter sprang rymdvarelserna in i farkosten, hur såg jag inte. Deras ansikten blev synliga i den övre kupolen, och jag tyckte att de log mot mig. Ett kraftigt surrande ljud hördes, och sedan lyfte de. Farkosten gick runt i cirklar, då den steg brant och till en början med sakta fart. Så ökades farten och farkosten sköt i väg som en raket mot väster — och försvann utom synhåll.

Hela observationen varade mellan 10 och 15 minuter, och den gjorde ett mycket starkt intryck på fru Raninger. Under min intervju berättar hon om och om igen om de "vackra, gracila varelserna" som log mot henne, och trots att hela historien har vissa fantastiska drag gör hon ett trovärdigt intryck.

Då den tefatsformade farkosten med de små rymdvarelserna försvunnit, hängde en frän lukt av fosfor över gläntan, och vid en undersökning av platsen några veckor senare fann en bekant till fru Raninger, att gräset i gläntan var "bränt och svett" i en jämn och rund cirkel.

— Många har betvivlat min upplevelse, säger fru Raninger. Men låt dessa tvivlare tro vad de vill. Jag vet, att tefaten existerar, och efter upplevelsen 1956 började jag få telepatiska kontakter med dem.

— Det började med en sorts "drömsyner", i vilka 2–3 grönlädda rymdvarelser uppenbarade sig och gav mig budskap om att vi ska vara aktsamma om vår planet. Många av meddelandena från dem kommer jag inte i håg, men alla går de ut på att vi ska värna om naturen och bekämpa miljöförstöring och liknande.

— De telepatiska kontakterna återkommer med jämna mellanrum. Det börjar med att jag ser ett föremål, som liknar en stor lysande stjärna. Och då får jag en mycket behaglig känsla. Sedan kommer olika meddelanden, men inte alltid. Ibland fungerar "de" som en sorts sällskap för mig. Stjärnan blinkar och skiftar färg och inger en trygghetskänsla. Så ett tu tre försvinner den, och då försvinner också den härliga känslan.

Fantasier eller sanning? Brita Raninger gjorde ett starkt intryck av trovärdighet på mig, sedan må läsaren bedöma själv.

Sammanfattning av karaktäristiska deltaljer VARELSERNA:

1. De var cirka 150 cm långa.
2. Klädedräkten var en overalltyp och grön till färgen. På fötterna hade de en fotbeklädning som liknade stövlar (hela klädedräkten gav intryck av uniform).
3. Ögon, näsa, mun och händer skilde sig inte från vanliga människors. Håret var svart och lockigt och "böljade" ner över axlarna.
4. Varelserna var smärta och "nätta", de rörde sig som människor med undantag för att de var snabbare.
5. Till utseendet var de "mongolliknande".

FARKOSTEN:

1. Den hade den typiska tefatsformen: på en flat skiva som var uppskattningsvis 4,5 meter i diameter fanns på översidan en genomskinlig kupol, som var cirka 1 meter hög. På undersidan fanns en svag utbuktning.
2. Hela farkosten var 1.20–1.30 meter hög.
3. Den skimrade i blågrönt.
4. Farkosten avgav ett surrande ljud och efterlämnade en frän lukt av fosfor.

UR FOA:s ARKIV:

CIVILINGENJÖR SÅG FLYGANDE JÄRNSPIS UTANFÖR UPPSALA

På eftermiddagen den 28 oktober 1966 blev en civilingenjör från Uppsala vittne till fem mystiska luftfarkoster som på låg höjd svävade över ett öppet område i Märstrakten. Farkosten tycktes vid vissa tillfällen ändra form och färg och liknade ibland vanliga flygplan och helikoptrar. Överingenjör Tage Eriksson på försvarets forskningsanstalt tror inte på observatörens uppgifter men säger till UFO-Sverige att "något kan ha hänt". Överstelöjtnant Åke Berg, 1966 knuten till flygstabens säkerhetstjänst, och väl insatt i civilingenjörens upplevelse, säger att han med stöd av de lämnade uppgifterna finner hela händelsen otrolig!

Fredagen den 28 oktober 1966 färdades herr Sigurd Andersson i bil från Patentverket i Stockholm till sin hemstad Uppsala. Vad klockan var kommer han inte ihåg, men denna eftermiddag blev han vittne till fem mystiska luftfarkoster som på låg höjd svävade över ett öppet område i Märstrakten.

Då han närmade sig Märsta fick han syn på ett föremål som liknade ett flygplan, men som tycktes sakna vingar!

— Det mystiska föremålet föreföll att endast bestå av ett svart "stålskelett" med få delar som skarpt avtecknade sig mot den något disiga himlen, berättar ing Andersson.

Föremålet ändrade form blev helikopter!

Det vinglösa föremålet gjorde plötsligt en snäv gir och ändrades att likna en vanlig helikopter, dock med mycket "risig" främre och bakre del!

Sigurd Andersson:

— Trots den stora skillnaden i utseende vid första och andra iakttagelsen, tror jag att det var samma föremål. Att jag i intet fall såg några vingar, sikten var åtminstone i första fallet ganska klar, kanske kan bero på att färgen på vingarna överensstämde med himlens grå-vita färg.

Luften tycktes vara full av mystiska föremål, för kort därpå uppenbarade sig ännu ett flygplansliknande föremål. Ett "plan" som släppte ut mörk rök som snart utvecklades till en mycket svart rökpelare.

— Jag är ju inte sakkunnig, men bedömde att planet var på väg att störta, och det flög mot slutet också på mycket låg höjd. Jag förlorade kontakten men försökte följa med ungefär i dess riktning efter Arlandavägen, fortsätter ing. Andersson.

Efter en stund kom han till ett stort öppet fält till vänster om vägen, och då blev baksidan av ett slags mefaliknande flygplan som befann sig ett par meter över marken och vid fältets bortre sida, synligt! Föremålet rörde sig mot det bakom fältet liggande skogspartiet.

— Jag tyckte precis att föremålet hade för avsikt att köra in i skogen, säger ing. Andersson.

Riktningen föreföll att vara ungefär densamma som för det "störtade planet" och herr Andersson antog att "kompetent personal" letade efter vraket, varför han ansåg sin närvaro överflödig. Han fortsatte efter Arlandavägen men vände sedan tillbaka mot Uppsalavägen — och blev på nytt vittne till mystiska föremål i luften!

Såg flygande gammaldags "järnspis"

— Då jag kom till en mindre bevuxen skogsglänta till höger om vägen (i körriktning söderut) hörde jag genom min nedvevade bilruta ett ljud som lät som då man sätter ned något tungt i gräset. Bara några meter från bilen flög ett flygplansliknande, gråvitt föremål rätt så platt mot marken. Jag minns att jag hann göra den reflektionen "att med den färgen på vingarna syns dessa kanske inte från marken".

Sigurd Andersson fortsätter:

— Det måste ha varit då jag närmare tänkte se efter hur det förhöll sig, som jag utan all tvekan såg något som klart var ett flygplan. Föremålet hade rundad nos och spolformad kropp, och det stod stilla parallellt med vägen, uppskattningsvis 20—25 meter in i skogen. Då jag ansåg detta vara det mest påtagliga jag sett, satt jag en kort stund och fixerade det jag såg av planet.

Herr Andersson beslutade sig sedan för att fortsätta den avbrutna hemfärden. Men inte heller i närheten av Uppsala var det "lugnt i luften", nu blev herr Andersson vittne till ett föremål som han beskriver som en "flygande gammaldags, svart järnspis"!

— "Järnspisen" var invändigt klart upplyst, den märkliga luftfarkosten hade ingen likhet med kända helikoptertyper. Vad den och övriga föremål var vet jag inte, men de observationer jag gjorde var mycket förbryllande, slutar herr Andersson.

Överingenjör Tage Eriksson på Forsvarets forskningsanstalt (FOA), som lämnat denna rapport till UFO-Sverige, säger att han betvivlar sanningshalten i observatörens lämnade uppgifter, men han säger också att "något kan ha hänt".

En annan kritisk röst om fallet kommer från överstelöjtnant Ake Berg på Forsvarsstaben, som 1966 var knuten till Flygstabens säkerhetstjänst. Överstelöjtnant Berg, som är väl insatt i civilingenjörens upplevelser, säger till UFO-Sverige, att han med stöd av de lämnade uppgifterna finner hela händelsen alltför otrolig för att vara sann.

UFO-Sverige har förgäves sökt herr Andersson för en kommentar till hans påstådda UFO-upplevelse den 28 oktober 1966.

Källor:

FOA: Rapport

Personligt samtal med övering. Tage Eriksson/FOA.

Telefonintervju med överstelöjtnant Ake Berg/Forsvarsstaben.

Ill.: Chris Vos

Broder — räkna minuterna!

Det är med vemod vi ser, hur människorna skyndar fram och tillbaka till synes planlöst utan att ägna LIVET självt en tanke. Så förgår dag efter dag, månader och år, och till sist står människan där för att säga farväl till en tillvaro hon aldrig någonsin lärt känna.

Men varför finns du då på denna jord, du människa som sysslar med allt och intet? Stanna till och räkna minuterna! Tänk efter och försök planera ditt liv och se det som det är: en gåva som du skall förvalta i det universellas tjänst. Du är ju själv ett stycke, ett fragment, av det väldiga kosmiska livet, du andas med allt levande väsen, men du glömmer din höga bestämmelse att vara ett med hela tillvaron.

Lev ej ensam i ett meningslöst jäktande och slösande med livets dyrbara sekunder! Räkna alltså dina stunder: se dig om med glädje och räck din hand till den som behöver den! Då skall du få erfara hur din tillvaro genomlyses av den rena sanning som Gud — det Högsta Väsendet — vill skänka åt alla.

George

TRIPPELDETONATION VÄCKTE ENKÖPINGSBOR

Den 21 mars i år klockan 04.00 väcktes en stor del av Enköpingsborna av en oförklarlig trippeldetonation. Polisen ryckte ut till en lägenhet där en kvinna stod på balkongen och skrek för allt vad hon var värd! Man befarade att någon roade sig med dynamit och kanske skadat både sig själv och andra. Dessbättre var så inte fallet, det är fortfarande oförklarligt.

Kriminalinspektör Holger Bodin var en av dem som väcktes och han berättar följande:

— Jag låg och sov i min bostad på Västerleden då jag vaknade av några detonationer. Dessa kom i relativt snabb följd. Det är svårt att uppskatta tidpunkten. Jag uppfattade tre detonationer och bedömer tiden mellan den första och den tredje till ca två sekunder. De kom i jämn takt.

— Vid den sista detonationen uppmärksammade jag ett ljussken utifrån. Det kan jämföras med det indirekta skenet från en kort åskblix, när man bara ser ljusskenet och inte själva blixten.

— Detonationerna var inte alltför kraftiga. De lät som sprängningar och inte som skott från t ex ett gevär. De hördes av ett flertal personer i området. Så vitt jag känner till så har några spår efter t ex en plats för sprängning inte kunnat anträffas.

Intervju: Thorvald Berthelsen

Willy Wegner, här framför hyllmetrar med UFO-litteratur, har samlat viktiga UFO-fall i en nyutkommen bok.

EN SÖKARES SYN PÅ UFO-FENOMENET

Varje ny UFO-bok som hamnar på bokhandelsdisken måste oundgängligen bli något av en upprepning. Ämnets natur är sådan, att en förnyelse av stoffet är hart när omöjlig att åstadkomma. UFO-litteraturen är till större delen sammanställningar av uppmärksammade fall och mer allmänt spridda teorier och hypoteser beträffande fenomenens gåtfulla yttersta grund.

När nu Sven Magnusson uppenbarar sig på denna del av bokmarknaden med sitt opus "Flygande tefat" ... vad säger vetenskapen? utgör han intet undantag. Boken samlar inom 181 sidor något av ufologins väsentligheter men kommer inte med något nytt i sak. Författaren är emellertid fullt medveten om detta. Han säger också klart ifrån att det här är fråga om ett nytryck av vad som tidigare förekommit i hans tidskrift "Sökaren". Hans hållning inför problemet är för övrigt sympatisk. Fler än Sven Magnusson borde lägga sig till med den enkla form av ödmjukhet som han själv sammanfattar i inledningens slutord, där han deklarerar att han egentligen kan och vet väldigt lite om ämnet.

Ja, vem vet egentligen någonting om UFO-problemet? Hittills har det varit så undflyende att det gäckt många av världens skarpaste hjärnor. Även astronomer och andra lärde har varit hänvisade till gissningar, som vilar på ett tunt faktaunderlag.

Condon-rapporten inleder "Flygande tefat"... Condon tycks vara omöjlig att komma ifrån vid det här laget. För författare av UFO-litteratur har han åtminstone blivit fruktbärande. Den vetenskapliga diskussionen om problemet bereds relativt stort utrymme — vilket vi nog bör hålla Magnusson räkning för — och hans avsnitt om professor Hynek, som vågade bryta sig ur den trånga enklaven av smalspåriga allvetare, försvarar väl sin plats. Första delen av boken innehåller i stort sett en mera fackmässig syn på frågorna. I den andra kommer vi de "överkliga realiteterna" närmare inpå livet. Många av de UFO-fall som här tas upp har ingående behandlats i UFO-Informationen och torde väl inte ge något nytt åt tidningens regelbundna läsare.

Jag tycker personligen avgjort bra om kapitlet "Lunatic fringe" (Tokarna på ytterkanten), som till behandling tar upp de extrema företeelser som UFO-problematiken dragit med sig. Författaren anser, att den samling kufiska gestalter som ljuset här riktas mot bör betraktas med förståelse och humor. Så långt är jag med. Men man kan nog sträcka sig dithän, att man medger vilken fara fenomen av det här slaget kan utgöra för vissa känsliga naturer. Det kan också vara en stark lockelse för charlataner att dra fördel av den allmänna godtrogenheten och suggerera in människor i en grotesk "andlig" rörelse, som bär otvetydiga hysteriska drag.

I sitt slutord ger författaren sin personliga syn på saken och för in ett resonemang om "ufologi och intellektuell moral". Han säger där bl a, att det sätt på vilket man angriper problemet i hög grad är bestämmande för de slutsatser man kommer fram till. Nåja, detta är nu inte något specifikt för UFO-frågor. Omdömet torde gälla för många problemställningar.

Det finns något av pedagog hos Sven Magnusson — det märks inte endast i den här boken utan också i hans bidrag till den egna tidskriften Sökaren. Mästers pekpinne kommer fram ibland, och det är alldeles tydligt, att han gärna vill lära läsaren något. Ett sådant syfte behöver ingalunda vara förfelat.

"Flygande tefat" ... vad säger vetenskapen? är ingen originell bok. Rubrikens hänsyftning på vetenskapen äger också endast delvis giltighet. Men allmänt sett kan nog sägas att Sven Magnussons sammanställning — som är lättläst! — tillhör de allra bästa som presenterats efter Gösta Rehn.

Olle Öhman

DANSK UFO-KATALOG BÖR NU FÖLJAS AV SVENSK?

Den danska UFO-litteraturen har begåvats med ett nytillskott i sommar, som samtidigt utgör ett viktigt led i dokumentationen av skandinaviska UFO-fall överhuvud taget. Boken heter "UFO-landningar i Danmark" och är en katalog över 120 närobservationer från åren 1951—72. Willy Wegner har sammanställt materialet i samarbete med Dansk UFO Center, FUFOS står för utgivning och distribution.

Rapporterna presenteras kronologiskt, med datum, klockslag, veckodag samt plats som rubrik och källuppgift som slutanmärkning. De refereras kort och koncist och så långt möjligt med vittnens egna ord. Författaren försöker dock inte värdera vittnesmålen — det kanske redan har gjorts och står att finna i källskrifterna — eller gör andra utvikningar. Samtliga observationer med undantag av några få med alltför osäker platsuppgift har inprickats på karta, för åskådighetens skull fyra kartor med 30 observationer på varje. En del vittnesteckningar av UFO:n och andra förklarade illustrationer har också tagits med.

Sidorna omedelbart efter förordet upptas av en förteckning över alla observationer som behandlas i boken. Marginalanteckningarna där angående — i varje enskilt fall — UFO:s position, ev iakttagna ufonauter, spår efter landning och antal vittnen, bör bli till god hjälp för läsare som snabbt vill hitta rätt.

I ett tjugo sidor långt tillägg sist i boken redovisar Willy Wegner hela det samlade materialet med hjälp av tabeller över jämförbara egenskaper hos observationerna. Han fyller ut med egna kommentarer och slutsatser. Det visar sig t ex att hälften av observationerna har fler än ett vittne. Bland 50 vittnen vars yrken är kända är 11 lantbrukare. Vid 12 tillfällen har ufonauter iakttagits av vilka flertalet varit små, mellan 90—125 cm, och människoliknande. Två aktivitetstoppar framträder — 1959 och 1967. Och slutligen i det danska rapportmaterialet återfinner man alla slags kända effekter på människor, djur och fordon.

Jag vill påstå att det är en nyttig bok, och instämmer med författarens förhoppning att snart få se liknande kataloger i övriga Norden.

Jan Lind

Willy Wegner: UFO-landningar i Danmark, FUFOS 1975, ca 110 sidor. Distribution Frit UFO Studium, Brobergsgade 12, 1, 1427 Köpenhamn K, Danmark. Dkr 19: 50.